

Zaljubiti se u mlađeg muškarca

Anabela Basalo

Lilin stan je bio toliko savršeno uredan da su se čak i njene prijateljice, s kojima se družila više od deset godina, osećale neprijatno svaki put kada bi ih ona pozvala u goste. Ponekad su zaista bile zabrinute za Lilu i često su pokušavale da joj pomognu, makar savetima.

-Mogla bi da prestaneš da bolesno brineš o stvarima i da se okreneš ljudima. To tvoje lickanje nameštaja, poliranje posuđa i brisanje prašine svakog dana samo pokazuje da ti je neophodan muškarac.

A Lila se smejala i odmahivala dugom, negovanom rukom.

-Kakav muškarac?! Sve ga vi imate pa ja ne vidim da ste naročito srećne. Kad god se sastanete, kukate na njih.

Bila je u pravu, zato su svi pokušaji prijateljica da prošire Liline vidike propadali nakon takvog komentara. Naime, ona jedina nije bila udata, sve ostale su imale burme koje su ponekad proklinjale. Ali, svejedno, smatrale su da bi Lila morala da ima muškarca, bila je najinteligentnija, a umela je da bude i najlepša kad bi je nagovorile da se dotera.

Iako je vodila računa o tome da svaka resa debelog, mekanog tepiha u dnevnoj sobi bude na svom mestu, Lila nije imala istu opsesiju kad je bila u pitanju njena smeđa kosa, koja je uvek bila nemarno vezana u rep ili u neobaveznu punđu. Nije se šminkala, ali je imala nebrojeno mnogo pomada i tonika za lice i telo. Njena garderoba je bila ležerna i većinom je bila od teksasa i pamuka. Najelegantniji komad u njenom ormanu bile su ešarpe kojima bi s vremena na vreme osvežila svoju pojavu. Njena najbliža prijateljica Nadica bila je sasvim suprotan tip žene. Po ugledu na svog idola Merilin Monro,

nosila je komplikovanu frizuru, redovno je farbala crni izrastak kako ne bi poremetio savršenstvo njene blajhane kose, a omiljene odevne kombinacije bile su joj izazovne uske pantalonice i providne satenske majice. Za razliku od pedantne Lile, Nadica je bila katastrofalna domaćica, njen brak je bio u krizi, tako da nije ni pokušavala da se popravi. Često je govorila kako nema volje da poboljša svoje kulinarske sposobnosti kad njen Miloš ne zaslužuje da jede ništa bolje od splaćina.

Iako su sve njene prijateljice, a bilo ih je pet s kojima se redovno viđala, mislile da znaju sve o Lili, bile su u potpunoj zabludi. Kad su je upoznale na jednom ženskom provodu u Budimpešti 8. marta, sve su bile kao i Lila. Neke od njih su bile u svađi s momcima ili budućim muževima pa su iz inata krenule na put, dok su neke, uključujući i Nadicu i Lilu, imale za cilj da se dobro provedu, jer nisu imale muškarca s kojim bi ostale za Dan žena. Toliko su se dobro i razuzdano provodile ta četiri dana u glavnom gradu Mađarske, kako samo žene mogu kad nisu pred očima muškaraca, da su nastavile druženje i nakon povratka kući. Od tada je prošlo deset godina, ali su se redovno viđale i brinule jedna o drugoj. Lila je bila na pet venčanja i očekivalo se da šesto bude njeno. Iako su je prijateljice u početku druženja zapitkivale o vezama koje je imala, Lila je diplomatski preskakala odgovore.

-Nije bilo nijednog pravog za mene.

One su verovale da zaista nije sreća muškarca koji bi joj mogao parirati, s obzirom na to da je Lila govorila tri jezika: francuski, engleski i grčki, da je izdala dve zbirke pesama koje je smatrala svojim najlepšim hobijem i da je

dugo radila kao prevodilac u grčkoj ambasadi i imala mogućnost da upozna važne ljude koji su je poštovali kao neobično finu i inteligentnu ženu. Kada je Lila rešila da prestane da radi u ambasadi i da daje kućne časove srednjoškolicima i studentima, prijateljice su bile začuđene. Ali Lila je želela mir koji one nisu mogle da razumeju. Od svih drugarica, najviše je zavolela Nadicu, iako joj je bilo jasno da su njih dve sušta suprotnost jedna drugoj. Ali Nadica je bila vesela, imala je plitke rezone, nikada se nije nervirala oko stvari koje nije mogla da promeni, a često ni oko stvari koje su zavisile samo od nje. Bila je vetropirasta i zaljubljive prirode, pa je i njen brak bio prava američka komedija u kojoj je Nadica igrala ulogu lažljive, neverne supruge, a njen Miloš ravnodušnog muža koji na neveru uzvraća neverom. Lila ju je zavolela baš zbog tog bezbrižnog stava prema životu i na nju je Nadica delovala rasterećujuće čak i kad bi bila u najvećim problemima. Ipak, ni njoj Lila nije rekla detalje iz svoje prošlosti koji su na neki način bili uzrok otpora prema vezama i braku. To je Lila ostavila za sebe, ne želeći da kopa po sećanjima zbog kojih nije bila srećna.

2. Poglavlje

-Ja neću moći noćas da spavam, profesorka. Ne znate vi kakav sam tremaroš, mogu sve da znam, ma mogu i Francuz da budem, ali ja bih opet na ispitu zanemio i odsek'o se.

Lila je gledala mladića plave kose koji je mahao rukama i

gestovima podupirao svoju priču. Smešila se i ohrabrivala ga.

-Važno je samo da si ti siguran u sebe. Kad uđeš u učionicu, zaboravi da je ispred tebe profesor. Zamisli da je to neko ko je tek počeo da uči francuski i ko u tebe gleda kao u sveznalicu, tako i razgovaraj s njim. Osim znanja, važan je i stav. Čak i da pogrešiš, to će delovati kao da si napravio lapsus, a lapsusi su normalna pojava i u maternjem jeziku. I samo pričaj s osmehom. Nemoj da se keziš, misliće da im se rugaš. Pravi osmeh je u stvari poluosmeh. Da probamo... tako, ali nemoj da kriviš usta nadesno. Pogledaj se sad u ogledalo. Vidiš da deluješ kao neki dobri pametnjaković.

Kad je mladić, jedan od dvadesetak učenika koje je u tom trenutku podučavala, otišao, Lila je bacila pogled na svoju urednu crvenu svesku i s olakšanjem zaključila da je to bio poslednji čas za ovaj dan. Dobila je od Smilje, jedne od osmomartovskih prijateljica, sjajan recept koji je htela da isproba. Taman je vezala kecelju oko struka i krvnički zategla gumicom rep kako joj ne bi nestašni pramenovi padali na lice, kad se oglasilo zvono na vratima. Bila je sigurna da je poslednji učenik zaboravio da joj postavi neko pitanje pa je požurila da otvori.

Na vratima je umesto plavokosog mladića stajao neznanac. Lila se zbunila, pogotovo što joj izgled tog momka nije nimalo ulivao poverenje. Imao je tamnu kosu, puštenu taman toliko da izgleda kao buntovnik bez razloga.

Njegovo lice je imalo nešto surovo u sebi, ali s druge strane i nešto dečaćki nestašno. Mogla se zakleti da taj momak,

procenila je da ima dvadeset tri godine, najviše vremena provodi na ulici. Obučen u trenerku i majicu bez rukava, koja nimalo nije pristajala za prvi dan svežeg aprila, otkrivao je strahovito mišićave ruke. Na desnoj je imao tetovažu razljućenog zmaja. Lila se za tren uplašila što je tako naivno otvorila vrata, ali je ipak povratila kontrolu i pitala ga koga traži.

-Kad bih znao koga tražim, bilo bi mi daleko lakše. U ovom krugu su tri solitera sa po trinaest spratova, računajući i prizemlje svakog solitera. Na svakom spratu su tri stana. To bi značilo da ja moram, u najgorem slučaju, ukoliko onaj koga tražim stanuje baš u poslednjem soliteru i na poslednjem spratu, da pozvonim na mnogo vrata.

-A da pogledaš listu stanara koja se nalazi na svakom ulazu i da vidiš da li taj neko koga tražiš ovde stanuje?

-Na spisku stanara ne piše ko kakva kola vozi.

-A tebi treba neko ko vozi... šta?

-Sivu "ford fijestu" izbušenih guma. U stvari, sivu "ford fijestu" kojoj nisu izbušene gume.

-Ne shvatam, jesu li izbušene ili nisu?

-Jesu, ali taj koji vozi "fijestu" još ne zna da mora da krpi gume. Ja sam mu ih izbušio pre nekih dvadeset minuta.

Lila se ponovo malčice preplašila, ali ovaj mladić ju je na čudan način uvukao u razgovor. Bila je radoznala da sazna šta on zaista traži.

-A zašto si mu probušio gume?

Mladićeve tamne, nemirne oči podsmešljivo su je odmerile od glave do pete. Lila se postidela što je izašla u kecelji s motivima najkorisnijih kuhinjskih posuda.

-Očigledno da sam opet pogrešio vrata.

Polako se okrenuo i pošao ka stepenicama na sledeći sprat. Ali Lila nije želela da on ode. Htela je još malo da priča s njim, ni sama ne znajući zašto, niti o čemu.

-Otkud znaš da ja nisam vozač te jadne "fijeste"?

Okrenuo se, a na licu mu je bio osmeh zbog kojeg se na njega niko ne bi mogao naljutiti čak i da mu opsuje majku.

-Ti? Ne verujem. Ta kecelja mi govori da najbolje voziš tiganje po kuhinji.

Ovo je Lilu uvredilo. Prkosno ga je pogledala.

-Možda tvoji utisci nisu ispravni. To što nosim kecelju ne znači da ne umem da vozim automobil.

-Mogu da se kladim da nemaš ni vozačku.

-Ma nemoj!

-Da, da, siguran sam da nikad nisi ni polagala i da si takva kukavica da ne sedaš s nepoznatima u kola.

Čitao ju je kao otvorenu knjigu. Iako je znala da je sve što je nagađao u vezi s njom istina, nešto detinjasto u njoj nije joj dalo da to i sebi prizna.

-E pa, nije tačno! Trebalo bi da preispitaš svoje telepatske sposobnosti da čitaš ljude koje prvi put vidiš. Sve što si rekao o meni, pogrešio si.

-Ne grešim. Daj vozačku da vidim.

-Što bih ti je dala? Nisi ti saobraćajac, niti je ovo cesta da bi me ti legitimisao.

Mladićev osmeh se razvlačio od uva do uva.

-Pa da, nemaš vozačku.

-Imam!

-Ajde da se kladimo? Ukoliko je imaš, ja ću onome kome sam probušio gume da kupim nove, a ako nemaš, ti ćeš morati da napraviš knedle sa šljivama, koje ću poneti, a ja

ću sutra, prekosutra pobeđnički doći po njih.

Pocrvenela je. Ova opklada je zvučala ludo.

-Neću da se kladim s tobom.

-Zašto? Nemoj mi reći da ne znaš da praviš knedle sa šljivama?

-Znam. Ali neću da se kladim.

-E, vidim ja da je tebi dosadno pa samo čekaš da ti neka komšinica zazvoni na vrata kako bi ubila vreme. Ali ja nisam iz komšiluka, ja sam ovde samo zalutao, a usput me na parkingu zagradio neki magarac koji vozi "ford" i već dva sata ne shvata da je nekome preprečio put. Ajde, tetka, do viđenja.

Tetka??? Lila je prebledela. On jeste bio dosta mlađi od nje, ali je ona u trideset drugoj bila daleko od toga da je neko naziva tetkom. Pogotovo nepoznati mladić s toliko čudnog šarma.

-U redu. Dobio si svoje knedle sa šljivama!

Ovo ga je vratilo s vrha stepeništa.

-Jesam?

-Da. Sutra ću ih napraviti. Ti dođi i uzmi ih. Ali ponesi svoju posudu. Ja moje ne dajem.

-Ako ne budem stigao sutra, mogu li prekosutra?

-Kako god hoćeš. I da znaš da tu "fijestu" vozi čovek s desetog sprata, preziva se Petrović.

-U ovom soliteru?

-Da.

-Hvala ti, srce si. Nego, je li to neki opasan tip s punom kućom mačeta, pištolja i municije? Da znam da li da ga prvo ošamutim pa da mu onda saopštim da je ostao bez guma, ili mogu da budem uljudan?

-To je jedan nizak prgavi čovek, nalik na pekinezera, ali kad tebe vidi tolikog na vratima, ne verujem da će te ujesti, niti lajati.

Namignuo joj je i potrčao uz stepenice.

Kad je Lila zatvorila vrata, morala je da se nasmeje od sveg srca. Bilo je nečeg predivnog, dečaćkog u tom mladiću.

Kako joj se nisu često dešavale stvari koje bi razbile svakodnevicu, a nije često ni imala prilike da razgovara s nepoznatim ljudima o drugim temama sem o učenju i jezicima, sve ovo joj je izgledalo kao da je sanjala. Vratila se u kuhinju, usredsredila se na kuvanje, ali joj nepoznati mangup nije izlazio iz misli.

Sutradan je napravila knedle sa šljivama. Trudila se toliko oko njih da je u jednom momentu shvatila da preteruje. Kad su bile gotove, izvukla ih je iz rerne i kritički pogledala. Stavila je jednu na tanjir, a onda je tanjir stavila na tacnu zajedno s posudom za šećer i odnela u dnevnu sobu gde je mršava studentkinja iz Niša s mukom rešavala zadatak koji joj je Lila zadala.

-Odmori se malo. Probaj ovo, pa mi reci kakvo je.

Devojka se iznenadila ovim gestom. Lila je uvek bila dobra prema đacima, ali je držala distancu i nikad nije uradila nešto slično.

-Hvala. Ali da prvo završim zadatak?

-Ne, ostavi sad, posle ćeš.

Devojka je polako odgurnula svesku i prinela tacnu. Lila je posmatrala njenu reakciju nakon prvog zalogaja. Ali kako

devojka nije imala pojma da je u ovom slučaju degustator, nije ništa ni prokomentarisala, već je odmah prešla na drugi zalogaj. Posle petog, kad je već knedla bila na izmaku, Lila je morala da postavi pitanje.

-Kako ti izgleda?

-Fantastično. Mogu li da dobijem još jednu?

Lila je donela iz kuhinje još knedli, srećna što je napravila više od trideset. A onda je požurila da završi čas kako bi imala vremena da se malo dotera pre nego što nagrađeni dobitnik knedli ne stigne po svoju premiju.

Bilo je već sedam sati kada je shvatila da neznamac neće doći da pokupi svoje knedle. Gledala se u ogledalo i sama sebi bila strahovito smešna, toliko da joj se plakalo. Očešljane kose, puštene da slobodno pada i da na krajevima pravi mladalačke kovrdže, obučena u uske farmerke i majicu koja je dopirala do pupka, s maskarom koju je koristila samo pri odlascima u pozorište, na slavlja ili neke druge svečanije prilike, sebi je izgledala kao tetka koja je zbog jednog mangupa zalutalog na njenim vratima pokušala da imitira devojčicu. A on nije došao jer je verovatno već zaboravio da ona postoji. Ljutila se na sebe što je sve to učinila uzalud. Taman je želela da ode pod tuš i vodom spere sramotu koju je osećala, kad je zazvonio telefon. Bila je to Nadica.

-Draga moja, bila sam u neuspehom pokušaju švaleracije u tvom kraju, pa hoću da svratim da te vidim.

-Naravno, dođi.

-Tu ću biti za pet minuta. Stavi kafu.

Lila nije imala vremena da pokvari svoj novi izgled, jer se Nadica zaista pojavila za pet minuta. To nije moglo nikoga da začudi, vozila je kao manijak i svuda je stizala na vreme. Kad je lažna Merlinka videla prijateljicu u novom izdanju, počela je da skakuće po kući, vodeći računa da ne zgazi na rese i da ne gazi štiklama po delovima parketa koji nisu bili prekriveni tepihom.

-Nešto se događa! Nešto se događa! Lila ima muškarca!

-Šta lupaš gluposti? Sedi tu, nemoj da mi skačeš k'o lopta, muti mi se u glavi od tebe.

Lila je crvenela, ali je uspevala da to sakrije. Iako je Nadica navaljivala da sazna za koga se udesila, Lila je izbegavala odgovor.

-Samo sam htela da vidim kako mi ovo stoji.

-Ma, lažeš me, ali neka te, neka. Meni, najboljoj prijateljici, nećeš da kažeš istinu.

-Govorim ti istinu, nema nikakvog uticaja muškaraca na to. Vidiš da sam sama i da sedim u kući.

-Možda je neki bio pre mene? Šteta što si ti tako uredna pa kod tebe nema tragova koji bi te odali, nema prljavih čaša koje ostaju nakon udvaranja i nema izgužvane postelje. Ali nije važno. Samo da znaš da sjajno izgledaš.

-Ne, ne, nikako. Sama sebi sam smešna.

-Zato što nisi navikla. Ja mislim da si prelepa. Dosta je više tvoje neobaveznosti u oblačenju i izgledu. Više stvarno nije

zanimljivo. Jao, samo kad kažem devojkama kakvu si transformaciju doživela.

-Nemoj, ljubim te. Znaš da će one da me zezaju i da me gnjave pitanjima. Bar da imam nešto novo da im kažem, ali nemam. Ionako mi je samo dunulo da se malo doteram. Sutra već neće biti tako. Ali pričaj ti meni kakva je to neuspela švaleracija bila?

-Ne pitaj! Znaš onog kolegu što je otišao iz firme kad je otvorio prodavnicu? E, s njim sam se videla...

Tako je Lila navela Nadicu da priča o sebi i najzad je mogla da odahne i sačuva tajnu svog izgleda i svog stida samo za sebe.

Dva dana nakon što je napravila knedle sa šljivama, one su završile u kontejneru. Bez milosti ih je izručila u crnu kesu i prosledila đubretarima. Rešila je da više ne misli na nepoznatog istetoviranog momka. Možda bi joj to i uspelo, ali ga je nakon dve nedelje od prvog susreta zatekla kako sedi na stepeništu ispred njenog stana.

-Ćao, ja sam došao po moje knedle. Znam da su sad tvrde kao orah i da su verovatno već dobile onu zelenosivu buđ po sebi, ali ne smem da se žalim. Kasnim s preuzimanjem nagrade i moram da budem zadovoljan onim što ću dobiti. Ako je Lila i bila ljuta na njega što se nije ranije pojavio, sada se definitivno odljutila.

-Žao mi je, ali one su bile toliko ukusne da nisam mogla da odolim i sve sam ih pojela.

-Sama?

-Podelila sam ih s još nekim ljudima.

-Ne mogu da verujem! Baš sam maler. Ali nisam bio u gradu, iskršlo mi je neko putovanje i nikako nisam mogao da stignem po knedle.

Lila je gledala kako ustaje i polako se sprema da krene niz stepenice. Iako je znala da je logično da ga pusti da ode, nešto u njoj je htelo da ga zadrži po svaku cenu, bar na nekoliko minuta.

-Da li ti ikada koristiš lift?

-Ne, nisam navikao. Odrastao sam u kući, solitere ne podnosim. A stepenište je zdravo i dobro za kondiciju.

-Ne bih rekla da imaš tolike mišiće od trčanja stepeništem osim ako nekad ne trčiš na rukama.

-Ovo je teretana učinila od mene. A otkud jednoj domaćici tako vitka linija?

Lila se stidljivo nasmejala. Sva sreća da nije krenula u prodavnicu u onoj razvučenoj trenerci koja je na zadnjici izgledala kao da ima gomilu sala, već je obukla lanene pantalone i duksericu, pa je moglo da se vidi koliko je zgodna.

-Možda ja samo delujem kao domaćica.

-Kad znaš da praviš knedle sa šljivama i kad imaš onako ludu kecelju, ne znam šta bih drugo mogao da zaključim.

Sad već ni on nije izgledao kao da je raspoložen da ide.

Naslonio se na zid i posmatrao je. Lila je uvek bila kukavica kad su muškarci bili u pitanju, a nije za sebe ni mislila da je neka zavodnica. Ali u tom trenutku samo je želela da ga nekako zadrži što duže.

-Ako ti se toliko jedu knedle, možda bih mogla da ti ih napravim.

-Sad?

-Da, mada bi morao malo da sačekaš, ali zaslužio si ih.

Dobro si me procenio.

-U redu. Sačekaću.

Detinjasto je seo na stepenik i prekrstio ruke.

-Tu ćeš da me čekaš?

-Da, nije ovde tako neudobno kao što izgleda.

Lila se nasmejala. Otključala je vrata i pokazala mu rukom da uđe. Mladić se zbunio.

-Zoveš me unutra?

-Da. Mislim da je pametnije da sediš u stanu nego pred vratima.

-Ali... šta će da kažu tvoji ukućani?

-Koji ukućani?

Bilo mu je jasno da je prolaz slobodan.

Nikada nije pravila neko jelo pred muškarcem, ali za sve postoji prvi put. Ilija, tako se predstavio, nije se odvajao od Lile dok je ona spremala njegovu omiljenu poslasticu.

Upijao je sve što je radila i postavljao desetine neobičnih pitanja. Bio je duhovit, šarmantan, po izgledu se moglo reći da je sirova muškarčina, ali je imao duh deteta. Lila se plašila da ga pita za godine, jer joj je na trenutke izgledalo da je još mlađi nego što je procenila. Ali njemu takve stvari nisu bile naročito važne.

Kad su knedle bile na stolu, sa strepnjom je čekala njegovu reakciju. No, nije imala čega da se plaši, Ilija je toliko bio oduševljen knedlama da je pojeo šest komada bez pauze.

-Ovo je raj za moj stomak.

A onda je slučajno prevrnuo čašu sa sokom i crvena jagoda se prosula po njenom uštirkanom stolnjaku. Očekivala je izvinjenje, onu grimasu pokajanja i užasa koju su slagali svi njeni gosti kad bi im se nešto slično desilo. Ali Ilija se samo nasmejavao, pokupio stolnjak i pružio joj ga.

-Nikad mi nije bilo jasno zašto ljudi stavljaju bele stolnjake kad jedu. Jebem ti jelo koje makar iz euforije i slasti ne prospeš. Zato bi trebalo praviti tamne stolnjake, zar ne? Lila je samo klimnula glavom ni sama ne verujući da je uspela toliko dobro da se kontroliše i da ne pokaže koliko je očajna zbog svog divnog belog stolnjaka.

Pokušala je da sazna nešto više o njemu. Postavila mu je nekoliko pitanja i nakon sat vremena ležernog razgovora, uz kafu, dok je nemarno ležao na njenom kauču kao da je kod kuće, Lila je imala sliku o tom mladiću.

Odrastao je u onom kraju grada gde se sve važnije stvari dešavaju na ulici, ispred kuće, gde se jedva čeka sunčani dan kako bi komšiluk mogao da se okupi u grupicama i da posmatra ko je kod koga došao i koliko se zadržao. Ilija je imao starijeg brata koji se uvukao u visoke krugove oženivši se ćerkom jednog od najbogatijih trgovaca kafom. Ilija je otvoreno priznao da smatra kako je njegov brat Lazar u svojoj supruzi video samo novac, jer je bila ružna kao vekija i glupa kao točak. On je delio kuću s roditeljima za koje je rekao da su pošteni i mirni ljudi koji ne mogu da shvate kako su uspeli da naprave njega, koji je sve samo ne miran i pošten. Na pitanje čime se bavi, Ilija je odgovorio: -Ja sam od onih koji stalno nešto muljaju, ali to rade uspešno.

Zaključila je da su to neke ilegalne, nezakonite stvari i nije insistirala na detaljima. Očigledno je bio jako načitan, iako je imao samo srednju školu. Voleo je da priča neobične priče, a bio je pun i sopstvenih anegdota. A onda je on pitao Lilu da mu kaže nešto o sebi.

-Moj život je daleko nezanimljiviji od tvog.

-Ne verujem ti. Mislím da je zanimljiv, ali ti ni sama toga nisi svesna.

-Ozbiljno, nema tu zanimljivosti. Predajem privatno engleski, francuski i grčki, imam pet prijateljica koje su udate, ali imaju vremena za druženje bar jednom nedeljno, moji roditelji žive u Zrenjaninu, tamo sam i ja rođena, ali sam došla da studiram ovde i tu ostala. Oni su mi kupili stan.

-Lep stan, nema šta, mada je za moj ukus preterano sve na svom mestu. Ja sam više za blagi kaos. A kako to da nisi udata? Jesi li bila?

-Ne, nisam. Nikad nisam bila ni blizu.

-Svašta! Čudi me to, jer mi izgledaš kao dobra prilika za ženidbu.

-U kom smislu?

-Pametna si, govoriš tolike jezike, situirana si, očito da imaš i dovoljno novca, samo što ga ulažeš u pogrešne stvari.

-Kako pogrešne?

-Pa u bele stolnjake, moderne usisivače, magične krpe i tako to. U svakom slučaju, čudno je da se nisi udala. Mora da si se nešto opekla pa se sad i dima bojiš.

Lila se setila Voje, svoje mladalačke ljubavi, za kojeg je mislila da će se udati i zbog kojeg zamalo nije odbila

odlazak u glavni grad na studiranje. Ali nije htela ni sebi da prizna da je zbog njega tako dugo sama.

-Imala sam ja neke veze u životu, ali nijedna nije bila onakva kakvu sam želela.

-A kakvu ti želiš?

-Ne znam... Možda želim nešto što će me promeniti, što će mi dati volje. Na primer, možda želim nekog zbog koga ću prestati da štirkam stolnjake i ko me neće nervirati ako legne tako opušteno, kao ti, na kauč, pa mi zaroza jastučice.

Kao da se opekao, Ilija je skočio. Tek tad se Lila nasmejala pokazujući da je sve to bila šala.

-Kako sam naseo! Stvarno sam mislio da si ozbiljna, tako si me pogledala kao da ćeš od mene napraviti jastučice.

-Ne misliš valjda da sam toliko bolesna?

-Ne mislim, ali kad sam video prvi put tvoj stan, priznajem da sam se zabrinuo.

Pogledao je na sat i zavrteo glavom.

-Kako je meni vreme prošlo s tobom! Moram da idem, ostavio sam telefon kod kuće na punjenju i sigurno se već usijao od poziva.

Ustao je, a Lila je osetila da će joj jako teško pasti samoća. Ispratila ga je do ulaznih vrata, a tu je on zastao i okrenuo se ka njoj.

-Hvala na divnim šljivama.

-Hoćeš da poneseš ostatak?

-Ne, a i nisam poneo posudu.

Nasmejao se.

-Nema veze, daću ti ja svoju, to ću preživeti.

-Lila, nemoj se truditi. A ja bih mogao i sutra da dođem

ako ih ti dotad ne pojedješ.

Ovo je ličilo kao poziv na novi susret, ali Lila nije znala da li s njom ili s knedlama od šljiva.

-Možeš, naravno... Mada sutra imam dosta časova.

-Prvo bih te pozvao. Ako mi daš broj telefona.

Zapisala mu je na cedulji i mobilni i fiksni. Htela je da se osigura da će je naći u svakom slučaju.

-Hvala ti još jednom. Čućemo se.

Pogledao ju je kao da će se sagnuti i poljubiti je, ali to nije učinio. Čula je kako trči niz stepenice, a onda je zatvorila vrata. Znala je da je bilo iluzorno misliti da je tom momku taj dan bio toliko poseban kao što je bio njoj.

Sutradan ujutru iznela je đubre. Kad se vraćala, pred liftom je stajao nizak čovek nalik pekinezeru.

-Dobro jutro, komšija.

-Dobro jutro.

Lila se jedva suzdržavala da se ne nasmeje pri pomisli kako je reagovao kad je istetovirani momak došao da mu saopšti da mu je izbušio gume. Kad su ušli u lift, čovek je prvi progovorio.

-Evo, skinuli su i sijalicu. To mora da je onaj isti mamlaz koji je meni izbušio gume.

Taman je htela da stane u Ilijinu odbranu i da kaže kako to nije moguće jer "mamlaz" ne ide liftom, ali se setila da bi je poznanstvo s takvim momkom kompromitovalo kod komšija.

-Ko vam je izbušio gume, komšija?

-Ma neki drogirani bilder. Dunulo mu tako.

-Pa nije valjda bez razloga?

-Jeste, iz čista mira. Drogiran, kažem vam.

-Kako znate da je narkoman?

-Pa vidi mu se u očima. Sijaju kao da su mu ugradili reflektore u zenice, a i to se po podočnjacima može zaključiti. Ma bolje da ga ne vidite.

Lili se vratio Ilijin lik. Zaista je imao čudesan sjaj u očima, a i podočnjake. Na to nije obratila pažnju.

-Dobro je samo što ne živi ovde kod nas, već dolazi kod neke ženske. Sto posto sam siguran da je to ona mala plava što pušta glasno muziku, iz broja 22.

Ako je Lili i zasmetalo to što bi Ilija eventualno mogao da bude narkoman, više ju je zabrinulo ovo što je upravo čula. Propustila je da pita Iliju otkud on uopšte na parking u tri solitera, kao da je mislila da se on našao pred njenim vratima čudom koje ne treba objašnjavati. Ali sad...

-Kako znate da ovde dolazi zbog devojke? Sve ste ga ispitali?

Lift je stao na četvrtom spratu, a tu je Lila izlazila. No, usporila je da bi čula odgovor.

-Kad sam izašao da vidim šta mi je to čudovište uradilo s gumama, čuo sam kad je pričao telefonom. Smejao se kao lud što se ja držim jadan za glavu i ne znam kako ću da okrpim sve gume, a onda ga je verovatno neko pitao koji je đavo tražio ovde. Tad je rekao da je bio kod devojke.

Lila je jedva pozdravila pekinezera pre nego što je zatvorila lift. Osećala se kao najveća glupača. Dok je ona sanjala nemoguće snove kako se Ilija pojavljuje tu zbog nje, a ne zbog knedli, realnost je bila sasvim drugačija. Ilija je imao devojku, a knedle su mu samo bile usput, kao i Lila. Došlo

joj je da pobaca preostale knedle kroz prozor.

Taj dan joj je bio pakleno naporan. Sve do pet sati imala je časove, klinci su se samo menjali, odlazili i dolazili, a ona je bila strahovito neraspoložena. Onda su joj se još najavile Smiljka i Milica, dve od pet drugarica, da će oko sedam sati da svrate do nje. Iako joj nije prijalo društvo, napravila se kako se tome raduje. Možda je bilo bolje da ne bude sama, s obzirom na to da je bila ubeđena kako se Ilija neće javiti, i to ne samo tog dana već nikad više.

Prijateljice su dobile ukusne knedle od šljiva kao dezert uz kafu, a Lili je na neki način bilo krivo dok je gledala kako jedna po jedna omiljena Ilijina poslastica nestaje. Slušala je priču o brakovima dve žene i pokušala da razume kako to da one vole svoje muževe a većito ih ogovaraju. Smiljka je upravo pričala kako njen suprug ne ume ni da obriše cipele kad ulazi u kuću, dok se Milica žalila kako njen dragi sve manje ima interesovanja za seks. Ali to su bile standardne priče na koje je Lila već bila navikla, tako da je znala da nijedan njen savet, ma koliko bio dobar, neće biti prihvaćen i neće se primeniti. Žene kao da su uživale u svojim problemima.

Taman kad je Milica počela da iznosi dokaze u korist svoje teorije o tome da je muž vara, zazvonio je fiksni telefon.

Lila se izvinila što mora da prekine razgovor i javila se.

-Halo?

-Da li je to najbolja i najlepša kuvarica koja pravi magične knedle?

Prepoznala mu je glas, a srce je počelo da joj lupa kao pred infarkt.

-Ilija?

-Ja sam. Šta se radi?

-Imam drugarice u poseti. Malo ćaskamo.

-Da li jedu moje knedle?

Nije mogla da se uzdrži a da ne prasne u smeh.

-Morala sam da ih poslužim.

-Da li će išta ostati za mene?

Lila je taman htela da kaže da će svakako ostati samo da on dođe, ali se onda setila jutrošnjeg razgovora u liftu.

-Dolaziš kod devojke pa si mislio da svratiš na knedle?

Ova rečenica je zvučala glupo tek kad je bila izgovorena.

Lila se tako postidela što je dozvolila jeziku da bude brži od pameti, pa je očekivala da joj i mladić s druge strane žice stavi do znanja kako je njeno pitanje van pameti. Ali Ilija nije imao pojma šta je u Lilinoj glavi.

-Mislio sam da ti nisam spomenuo Miru, ali izgleda da jesam. Ne, večeras neću svraćati do nje, baš sam hteo specijalno da dođem zbog knedli. Ali pošto si zauzeta, nema veze. Biće prilike. Neću više da te odvajam od prijateljica. Čućemo se.

Lila je morala da odreaguje.

-Dođi slobodno. Neće one još dugo, udate su pa nemaju baš toliko vremena za mene. Bilo bi šteta da knedle propadnu.

Nije morala da ga moli. Čula je njegov smeh s druge strane žice posle koga je sledilo pitanje:

-Da li ti odgovara za nekih sat vremena?

-Da, odgovara mi.

Ostalo joj je samo da se moli da prijateljice u tom roku

odu, jer ne bi podnela da se Ilija onako mlad i pun snage pojavi na vratima, a da Smiljka i Milica ostanu u čudu.

Na svu sreću, desetak minuta pre nego što će se Ilija pojaviti na njenim vratima, Milica je pogledala na sat i setila se da joj dolazi u goste muževljev brat od strica. Za njom je ustala i Smiljka kojoj se očigledno nije išlo kući, ali je iz pristojnosti izmislila kako i ona ima obaveze. Tako je teren bio čist i Lila je mogla bez presije da otvori vrata muškarcu u izbledelim farmerkama i plavoj dukserici. U ruci je nosio dva diska.

-Nisam imao pojma da li voliš filmove, ali sam zapazio da imaš DVD, tako da sam skoknuo do video kluba i uzeo nam nešto da se zabavimo.

Izgovorio je to toliko ležerno da se i Lili učinilo kako je sasvim normalno i svakodnevno da muškarac posle dva susreta ulazi u njen stan i donosi filmove koje će zajedno da gledaju. Naravno, poslužila ga je prvo knedlama, uživajući u mrvicama koje su padale na tepih, a zbog kojih se nimalo nije nervirala. Filmovi nisu bili po njenom ukusu, bila su to dva akciona američka filma, a ona je više volela romantične komedije. No, Ilija je imao tako smešne komentare na svaku scenu da je počela da gleda i drugim očima ono što su dokoni Amerikanci izmišljali da zabave narod. Malo su međusobno komunicirali, tek toliko da mu naspe u činiju još kokica koje je na brzaka napravila ili da je pita šta misli o nekom glumcu. Kad se privatna projekcija završila, Ilija je ustao s namerom da ide kući.

-Baš sam se zadržao kod tebe, ali mogu ti reći da odavno nisam proveo veče uz televizor. Uvek nekud lunjam,

izlazim, umesto nogu imam točkove, a ovo je bio presedan koji mi je neverovatno prijao.

Iz džepa farmerki izvukao je mali telefon i uključio ga.

-Zašto gasiš telefon?

Lila nije izdržala a da ga to ne pita. Činilo joj se da muškarci samo gase mobilne kad se plaše da bi mogli da dobiju neki nezgodan poziv. Bar je tako naučila od svojih udatih drugarica. Zato joj i nije bilo jasno zbog čega bi Ilija gasio telefon u njenom društvu, šta bi to on morao da krije od nje.

-Sačekaj malo pa ćeš da shvatiš zašto.

Zaista, za koji trenutak telefon je počeo da se oglašava i nije prestajao. Stizale su poruke, a onda i pozivi, koje je Ilija odbijao jednim pritiskom na crvenu slušalicu.

-Vidiš? Da sam držao uključen mobilni telefon, od filma ni ti ni ja ne bismo videli ni uvodnu špicu ni naslov.

-Baš si tražen.

-Druželjubiliv sam, šta ću! Lako sklapam poznanstva, kao što si i sama mogla da se uveriš.

Ponovo je zazvonio telefon.

-Idem, neki drugari me čekaju u kafani. Hvala na knedlama, kokicama i lepoj, mirnoj večeri. Čućemo se. Nije stigla ni da se pozdravi s njim, niti da ga pita kad će se ponovo videti, jer je on već trčao niz stepenište. Mogla je da čuje kako hodnikom odjekuje njegov glas kad se javio na telefon.

Sutradan je rešila da pozove Nadicu i da joj sve ispriča.

Cele prethodne noći pokušavala je da reši enigmu zvanu Ilija. Niti je shvatala šta on hoće od nje, niti je shvatala šta

ona očekuje od njega. Na trenutke je sama sebi bila smešna, videla se Ilijinim očima s keceljom oko struka, s knedlama na tanjiru, a onda bi pomislila kako Ilija ne bi gubio vreme s tamo nekom dosadnom matorkom da mu ona nije prijala. Kako je od raskida s Vojom imala samo veze zasnovane na seksu jednom nedeljno, smatrala je da ona ne može ni realno, a ni stručno da shvati Ilijine motive i postupke. Zato joj je bio potreban savet nekog ko ima više iskustva s muškarcima. Od pet prijateljica koje je imala na raspolaganju, Nadica je bila jedini mogući izbor. Nije da druge ne bi umele da je posavetuju, ali sve sem Nadice bile su suviše ljubazne i sažaljive, pa bi rekle nešto što bi znale da Lila želi da čuje. Nadica je jedina bila iskrena do vređanja, bez dlake na jeziku, a i jedina je imala iskustva s mlađim muškarcima od sebe, što se Lili činilo kao još jedan poen više nad ostalim prijateljicama. Uspela je da nagovori Nadicu da se vide oko šest sati, iako je ova pokušavala da se opravda umorom i novom svađom s mužem. Ali Lila, koja nikada nije navaljivala kad bi je neko odbio, ovaj put je imala suviše jak motiv da bi lenju Nadicu ispustila.

-Moraš da dođeš. Ili bar da se nađemo negde, gde god ti je zgodno. Važno mi je. Makar na pola sata, ali moram da te vidim.

-Uh, Lila, baš si danas našla da mi to tražiš. A mogu da zamislim koliko je važno. Sigurno ti je neka učenica u drugom stanju pa ti ne znaš kako da je posavetuješ. Lila se nije nasmejala na ovu sarkastičnu šalu. Nju su stalno zavitalavali da jedino što joj se dešava u životu zapravo su stvari koje se dešavaju njenim učenicima. Prvi put nije bilo tako kao što je Nadica mislila. Sad se nešto

dogođalo njoj, mada nije bila sigurna koliko je to dobro.

S nestrpljenjem je čekala šest sati i Nadicu koja se pojavila s ogromnim crvenim šeširom i cipelama u rukama.

-Ništa me ne pitaj! Slomila sam štiklu čim sam iskoračila iz kola.

-Daću ti ja nešto da obuješ kad kreneš.

-Ma nemoj? A šta ti možeš da mi daš kad su sve tvoje cipele ravne?

-Kakve veze ima što su ravne? Potrebne su ti samo do kola.

-A šta ako me na putu, na primer, zaustavi neki zgodni policajac i kaže mi da izađem iz kola? A ja u tvojim ravnim cipelama kao patkica, mala, nikakva. Ne, ne, bolje je i da izađem bosa nego da budem bez štikli. Ali da čujem što si ti mene naterala da danas dolazim i da rizikujem da mi se ovo desi?

Lila joj je sve potanko ispričala, ne preskačući nijedan detalj, nijednu reč koju su ona i Ilija razmenili. Nadica ju je sve vreme pažljivo slušala, upijala Liline pokrete i kad je najzad sve bilo ispričano, nije se ni pomerila, niti je trepnula. A Lila je bila zbunjena takvom reakcijom svoje temperamentne prijateljice. Očekivala je da će se ova valjati od smeha, da će joj postavljati neukusna potpitanja, da će je zezati koliko god može.

-Pa? Šta kažeš na sve to?

Nadica je i dalje posmatrala prijateljicu i ćutala.

-Ili spavaš otvorenih očiju ili sam ja govorila na grčkom pa ti ništa nisi razumela i sad očekuješ prevod. Pobogu, Nadice, reci nešto.

-Da li si se ti zaljubila u tog Ivana?

-Iliju. Zove se Ilija.

-Svejedno. Da li si se zaljubila?

-Naravno da nisam. Odakle ti to?

-Da se nisi zaljubila, ovo uopšte ne bi bila zanimljiva priča. Neko ti pokucao na vrata i ti mu posle napravila knedle. Ništa specijalno po mom mišljenju. Ali ja mislim da si ti odlepila za malim i da sad nemaš pojma kako da se izvučeš iz svega.

Lila je pocrvenela. Takvo Nadičino tumačenje nije dolazilo u obzir, prosto je prevazilazilo granice razuma. Ona je samo želela da zna šta Ilija hoće od nje i kako da se postavi.

-Nisam se zaljubila. Apsurdno je. On je sigurno desetak godina mlađi od mene.

-Da li on zna koliko ti je godina?

-Ne, nismo o tome pričali. Rekla sam ti samo da me je nazvao tetkom prvi put kad smo se sreli. Posle to nismo spominjali. Svestan je sigurno da sam starija.

-Znaš, draga moja, trebalo bi da ukočiš pre nego što se ne razbiješ o neku banderu tako da te više ništa ne sastavi. Nije stvar u tome što je dečko mlađi od tebe, i sama znaš da sam i ja sklona tim mladim, svežim naraštajima. Stvar je u tome što ti jednostavno nisi tip matorke koju bi jedan takav poželeo.

-Kako misliš nisam taj tip matorke?

-Lepo. Nisi. Vidiš mene? Ja sam ta matorka koju mladići potajno sanjaju zato što sam mladolika, obećavam lud seks i ludu avanturu, pokretna sam i udata sam. Ja nisam majčinski tip kao ti. Tebe kad čovek vidi prvo pomisli kako očajnički tražiš muža, a onda tek primeti da si dovoljna i sama sebi. Za tog klinca ti si suviše fina, moralna i

pametna, veruj mi. On da je hteo nešto više, već bi pokušao, ne bi buljio u film celo veče.

Lila se uvredila, ali nije smela to da pokaže jer je dobila šta je tražila. Želela je baš Nadici da poveri svoju tajnu o susretima s Ilijom, jer je želela iskreno mišljenje. Ali nije mogla da prihvati da je to zaista tako kako Nadica misli.

-A šta onda misliš da bi jedan lep, neobičan, luckasti mladi muškarac tražio pored mene dva puta? Zašto bi dolazio? Zašto nije gledao film s nekim drugim, s nekom matorkom poput tebe?

Lila je mislila da je ovim bar malo Nadicu spustila na zemlju, ali je pogrešila jer je ova odmahнула rukom i nasmejala se.

-Nemoj mi reći da ti ne znaš zašto je došao kod tebe dva puta! Stvarno ću posumnjati u tvoju inteligenciju.

-Ne znam, stvarno ne znam.

-Pa zbog knedli, pobogu!

Lila se osećala kao da je dobila žestok šamar.

-Draga moja Lila, rekla sam ti da si ti majčinski tip. Prosto je udobno leći na tvoj kauč, pojesti tvoje slasne knedle sa šljivama i uživati. Mada ja ne bih na tvom mestu isključila još jednu mogućnost...

Nadica se zamišljeno uhvatila za bradu, a Lilu je to navelo da se pomakne telom ka njoj.

-Koju, Nadice?

-Vidiš, možda dečko nije situiran. Možda nema uslove za stanovanje pa se nada da bi ti mogla da ga primiš na neko vreme.

-To otpada! Rekao mi je da živi u kući s roditeljima.

-Ali to ti je on rekao, kako da znaš da ne laže? Možda mu

ime i nije Ilija. Ko zna, možda je neki opasni mladi krimos koji hoće da ti otme stan. Na tvom mestu ja bih prekinula svaki kontakt s njim.

Kad je Nadica otišla, Lila je pala u očajanje. Sve ono što je vezivala za Iliju do tada bilo je u neku ruku romantično i lepo, mada nejasno. A sad je sve to imalo dozu strašne prevare u sebi. Morala je sebi da prizna da se na neki način stvarno zaljubila u Iliju ili bar u priču koju je u svojoj glavi napravila. Kad je negde oko pola devet tog istog dana zazvonio fiksni telefon, nije podigla slušalicu. A kad je zazvonio i mobilni, znala je da je Ilija zove. Nije se javila. Hvatala ju je panika da bi mogao da se pojavi na vratima, onako nonšalantno kako mu i priliči. Zato je rano otišla na spavanje, pogasila sva svetla i rešila da već sutra ostvari plan i zaboravi Iliju i da Ilija zaboravi nju. Ovo drugo joj se činilo da će se mnogo lakše o Narednog dana otkazala je sve časove koje je planirala, pomerivši ih za sedam dana. Okretala je telefone i govorila da mora hitno na neki seminar. Naravno, niko nije pravio problem, Lila je bila suviše dobra kao predavač da bi joj zamerili sedam dana odsustva. Na kraju je pozvala svoje roditelje i javila im da će uveče biti kod njih. Oni su se iznenadili jer njihova ćerka nikada nije donosila nagle odluke, ali kako su je se uželeli, nisu postavljali suvišna pitanja. Onda je pozvala autobusku stanicu i rezervisala kartu za četiri sata. Dok nije sela u autobus, imala je dva propuštena poziva, oba od broja za koji je sad već znala da je Ilijin. Odolela je iskušenju i nije se javila.

To veče je provela u krugu roditelja. Uživala je što je opet u

svojoj porodičnoj kući, što se ljubimac Meda, rasni vučjak, ne odvaja od nje i što nimalo ne razmišlja o Iliji. Bila je ponosna na sebe što je učinila pravi korak i oputovala. Sutradan se javila školskim drugaricama koje su odmah rešile da je uveče izvedu u diskoteku gde će se iskakati do besvesti. Vojvođanske devojke su imale jednu prednost nad beogradskim. Kako su živele u malom gradu gde se jako brzo saznavalo sve što se pokušavalo sakriti, bile su primorane da odolevaju mnogim iskušenjima, ali su zato bile razuzdane u stvarima koje im niko nije mogao prebaciti. Tako su bile i slobodne, razuzdane u igranju. Isto kako su se beogradske Liline prijateljice mogle zakleti da Lila ne voli i ne zna da igra jer je nikada nisu videle na podijumu, tako su se njene zrenjaninske drugarice mogle zakleti da Lila obožava da đuska i da ju je teško držati mirnu u diskoteci. Iako su neke od njih bile udate i imale decu, one nisu spominjale Lili svoje probleme, više ih je zanimalo šta se događa u glavnom gradu i kakvi su frajeri tamo na ceni. A Lila je mogla samo da izmišlja kako ih ne bi razočarala.

Igrala je bez prestanka, čak i kad su njene prijateljice rešile da se malo odmore i zauzele veliki separe suprotno od podijuma. Među dvadesetogodišnjacima Lila se nije osećala ni glupo ni matoro, čak su je neki mladići startovali i pokušavali da joj izmame broj telefona. A onda joj se učinilo kao da je u grupi momaka koja je ušla negde oko dva posle ponoći videla poznati lik. Mada je sebe već u sledećem trenutku uveravala da je pogrešila, ipak je pogledom tražila po diskoteci lice koje joj je bilo poznato.

Momci su seli u separe koji je bio najmračniji, tako da je morala da odustane od potrage. Nastavila je da igra, zaboravljajući na sve osim na muziku. Jedva su je prijateljice odvukle od podijuma kad su krenule kući. Smejala se dok su hodale ulicom i prisećala se nekih smešnih stvari koje su zajedno proživjele. Jedna po jedna skretale su ka svojim kućama, a kako je Lilina kuća bila poslednja, imala je da pređe nekih pola kilometra sama. Nije se plašila jer je poznavala svaki ćošak tog lepog vojvođanskog grada. Udisala je punim plućima svežinu koju je donosilo proleće i vraćala sećanja na neke davne dane kada je tuda prolazila kao devojčurak i nije ni sanjala da će u trideset drugoj godini živeti potpuno sama, u neku ruku izolovana od sveta, kao neka vrsta isposnika. Čula je zvuk automobila, ali se nije obazirala, samo se sklonila u stranu kako ne bi bila na putu. Ali kad se automobil približio, izgledalo je da je usporio i da je prati. Okrenula se i radoznalo pogledala u vozača, ali kako je crni "mercedes" s nemačkim tablicama imao zatamnjena stakla, nije videla mnogo. Trebalo je da se uplaši, no bila je sasvim sigurna da u rodnom gradu niko ne želi joj naudi. Zato je sačekala da joj se automobil sasvim približi i da se vozačev prozor spusti. Tako je i bilo. Pod slabim uličnim osvetljenjem prvo su blesnuli zubi, beli kao sneg, pravilni, a onda su i oči dobile boju, plavu kao nebo. Nije mogla da pogreši, prepoznala bi taj osmeh i to plavetnilo u svakom trenutku.

-Vojo?!

-Zdravo, Melita.

On je bio jedina osoba na svetu koja se nikada nije

poslužila njenim nadimkom, već ju je oduvek zvao punim imenom koje ona nije volela.

-Otkud ti?

-Ovde sam na malom odmoru. Ne znam da li si čula da mi se mlađi brat ženi ove jeseni, tako da sam došao da upoznam snaju. A ti? Zar nisi u Beogradu?

-Uglavnom jesam. I ja sam stigla juče, došla sam da se odmorim.

-Lepa si kao i nekada, samo što si sad manje svesna toga nego kad si bila tinejdžerka. Onda niko s tvojom sujetom nije mogao da izađe na kraj.

Pocrvenela je. Podsetio ju je na neke stvari kojih se stidela i za koje se pitala da li je moguće da ih je stvarno radila.

-Sad sam drugačija.

-Vidi se. Da li si raspložena da odemo na neko piće?

-Kasno je, Vojo.

Nije bila sigurna zašto ga odbija, ali je znala da je opasno izazivati duhove prošlosti s kojima se nikada nije htela ozbiljno suočiti.

-Znao sam da ćeš to reći. Nekako sam uvek mogao da predvidim tvoje reči i reakcije, kao da sam mogao da ti uđem u glavu.

-Znači da sam bila predvidiva?

-Samo kad su u pitanju reči i reakcije na tuđe reči, ali kad su bila u pitanju osećanja, tu sam omanuo.

Ovo je bio direktan udarac u prošlost. Oboje su bili svesni o čemu pričaju, ali nijedno nije moglo da postavi pravo pitanje. Lila je rešila da ćuti. Samo je želela da se dokopa kuće, baci u krevet i utone u san. Susret sa svojom prvom, a verovatno i poslednjom ljubavi sad se činio kao zla,

sarkastična igra sudbine.

-Ako ne želiš večeras da odemo nekud, da li si raspoložena da odemo sutra? Stvarno je glupo da se izbegavamo, sve što je bilo među nama završilo se pre trinaest godina. Ali ne možeš reći da nije bilo... makar zabavno, ako ne i lepo.

-Ne znam, Vojo. O svemu tome nisam htela da mislim, tako da mi ta sećanja stoje u fioci koju ne otvaram.

-I plašiš se da je sad otvoriš?

-Tako nekako.

-Obećavam ti da nećemo pričati o onome što je bilo.

Pričaćemo o sadašnjosti, lupaćemo gluposti ili prepričavati viceve. Ali stvarno želim da s tobom odem na piće.

Nije mogla više da se odupire. Koliko god da je imala strah od sećanja, želela je da gleda ovog muškarca bar još koji sat.

-U redu. Možemo se sutra naći.

-Kad, gde?

-Idem kod tetke po podne, pa bi zgodno bilo oko osam.

Ovde kod muzeja, to bi bilo najbolje.

-U redu. Čekaću te u osam. Lepo spavaj.

Požurila je kući, svesna da ima haos u glavi. Voja je bio pred njom, skoro preslikan kao pre desetak godina. Osim što se malo ugojio i što mu kosa više nije bila nestašna i puna čuperaka, već je bila kratka i vojnička, kao da godine nisu mnogo uticale na njega. Legla je u krevet i shvatila da mora da se suoči s prošlošću. Očigledno je Voja to učinio, verovatno je i zaboravio neke loše i ružne stvari vezane za nju. Tako je i Lila rešila da se priseti...

Voja je počeo da joj se udvara nakon drugog razreda

srednje škole. Njegovi su živeli u Nemačkoj, a on je dolazio svakog leta u Zrenjanin i tu provodio raspust. Tako je došao i tog leta, ali kao da je za godinu dana postao muževniji, pametniji i zabavniji, pa je i Lila počela da ga primećuje. Kad su njegova dva brata otišla s roditeljima na more, Voja je insistirao da ostane s babom. Kasnije je Lili priznao da je to učinio jer je hteo što duže da bude s njom. Dan pred njegov povratak za Nemačku ona mu je najzad dozvolila da je poljubi i onda je došla duga godina dopisivanja i čestih telefonskih poziva. Činilo joj se da je Voja lud za njom, a ona je osećala samo simpatiju koju je podgrevala činjenica da bi on bio spreman svašta da uradi za njenu ljubav. U to vreme Lila je važila za najlepšu devojkicu u gradu. Njena kosa je bila prošarana prirodno svetlijim pramenovima i padala je do polovine leđa, a hodala je kao kraljica, uzdignute glave, pravih ramena, vrckajući taman toliko da momci ne odvajaju pogled kad prolazi. Bila je svesna koliko je željena, a i drugarice su se tukle koja će od njih da bude bliža lepoj Meliti zvanoj Lila. Sledećeg raspusta Voja i ona su proveli celo leto zajedno. To je bio i najsrećniji period u njihovoj vezi, čak je i ona nekim prijateljicama rekla da misli kako će se udati za Voju. Ali onda je došla njena četvrta godina srednje škole i već je razmišljala koji će fakultet da upiše. Strašno je volela jezike i išli su joj od ruke, a želela je i da ode iz Zrenjanina, makar na neko vreme, kako bi pokazala svoju lepotu i drugim ljudima. Kad je Voja sledećeg leta došao spreman da je veri i da joj sredi papire za Nemačku, naišao je na Lilu kakvu dotad nije poznao. Ne samo da ga je ismejvala pred drugim ljudima, da je čitala njegova pisma naglas i

smejala se poetičnim delovima, već je počela da flertuje s drugim momcima naočigled Voje. On je gubio živce, pravio scene, to leto u Zrenjaninu svi su upamtili po Vojinim noćnim vožnjama motorom u potrazi za svojom Melitom. Sve što je Lila radila, bila je njena odbrana od ljubavi koju je osećala. Svesna da je strahovito zaljubljena i da vest o tome kako se Voja sprema da je zaprosi može i te kako da utiče na nju pa da se odrekne studiranja i velikog grada, nalazila je rešenje da se odbrani od Vojine i svoje ljubavi tako što će biti đubre i kučka. Ali ona je neverovatno patila. Bila je iskidana između Lile koja želi da upozna neki drugi život i Melite koja će se udati za momka kojeg voli. Jedne noći Voja je došao pred njenu kuću. Pristala je da se provozaju motorom, ali su završili u pomoćnoj kući njegove babe gde mu je dala svoju nevinost. Vratio ju je kući, a ona je saopštila svojim da je rešila da ne studira već da se uda za Voju. No, Voja je otišao i više joj se nije javljao. Uzalud je pokušavala da ga dobije na telefon, prosto je njegova porodica bila zaverena protiv te veze. Pisala mu je pisma, počela je da izbegava društvo, samo je plakala i pitala se kako je mogao da joj uzme nevinost i da je ostavi. Onda su njeni požurili da je pošalju u veliki grad kako bi što pre zaboravila svoju ljubav. I tako je Lila ostala sama, ne verujući da postoji muškarac koji bi povratio njeno poverenje i koji bi mogao da izleči povređenu sujetu nakon Vojinog postupka. stvariti.

Ispijali su crno vino i pričali o nekim opštim temama. Voja je bio zabavan, mada ne onoliko koliko je bio Ilija. Bio je

nekako ozbiljan, kao da se sasvim uklopio u nemački način života i razmišljanja.

-Ja znam da je ovde dobro zezanje, da se svake noći izlazi, da je opušteno i da nema robotike kao u Nemačkoj i ostalim zemljama zapada. Ali ja tamo imam sigurnost. Moj mlađi brat se odmah po završetku srednje škole vratio ovde, zaposlio se u prodavnici i radio je za sitne pare, što je mene uvek šokiralo. Zvao sam ga da dođe u Nemačku, ali on nije hteo ni da čuje, ovde je imao sve što mu je bilo potrebno. Ja sam drugačiji tip. Meni je neophodno da znam da ću sutra moći da odem na letovanje ili na zimovanje, da imam dobar auto, da mogu sebi da kupim sve što mi treba. Mom bratu je bilo važno samo da ima za pivo s drugarima.

-Da, različiti ste. A reci mi, jesi li se oženio?

-Jesam.

Spustila je glavu. Na trenutak kao da joj je to zasmetalo.

-Ali sam se i razveo. Imam sina, sad mu je šest godina, sladak je kao šećer. On je s mojom bivšom ženom dva bloka od mene, tako da ga često viđam. A ti? Šta je s tobom?

-Ja se nisam ni udavala, a logično ni razvodila.

-Sama si?

-Pa... uglavnom.

-Iznenaden sam što to čujem. Mogao sam da se kladim da ćeš ti naći nekog opasno dobrog frajera, možda neku poznatu facu ili biznismena i da ćeš imati udoban život. Lila se nasmejala.

-Da znaš da sam i ja to mislila za sebe, ali pokazalo se da sam predaleko pucala.

-Melita? Da li bi bilo glupo ako bih ti postavio jedno pitanje vezano za nas? Za našu prošlost.

Meškoljila se na stolici, nije joj baš bilo svejedno što je potegao nešto o čemu je i sama želela da priča. Valjda nije bila spremna, ali je ipak odgovorila da joj ne bi smetalo.

-Zašto si se onog našeg zadnjeg leta onako ponela?

-Mislila sam da ti je to bilo jasno. Htela sam samu sebe da odvratim od tebe i da ne odustanem od studija u Beogradu zbog naše veze.

-A nikad ti nije palo na pamet da si mogla da odeš i studiraš, a onda da se venčamo i da dođeš u Nemačku kod mene?

Iznenadeno ga je pogledala.

-Mislila sam da ti nikako ne bi pristao da me pustiš da još najmanje četiri godine budem daleko od tebe.

-Da je to bio uslov i da si mi ga postavila, pristao bih, teškom mukom, ali bih sve učinio da te ne izgubim. Voleo sam te kao Boga.

-Zašto si me onda onako ostavio posle one noći?

-To je bio inat. Ti si me toliko ponižavala da sam već bio krpa u očima svih ljudi koji su nas znali. Znaš li da mi je otac zbog suza koje sam lio za tobom prvi i zadnji put u životu opalio šamar? To me je protreslo. Onda sam te zamrzeo i samo sam hteo da ti skinem nevinost i da te odbacim. Bio sam siguran da ćeš se posle toga spustiti na zemlju.

-I bio si u pravu. To me je strašno promenilo. Više nisam bila samouverena devojka koja nosom para oblake.

-Nas dvoje smo baš bili u zabludi?

Njegova ruka je preko stola dodirnula njenu. Pustila je da

je dodirne, prijao joj je, delovao je zaštitnički.

-Šta misliš, da li bismo mogli nekako to da ispravimo, Melita?

Zalazak sunca iza njegovih leđa začinio je taj trenutak i obojio ga romantikom. Plavetnilo Vojinih zenica ju je gutalo, ona se utapala, vraćale su se neke davno zaboravljene emocije i Lila je prošaputala:

-Čini mi se kao da bismo mogli.

Tu noć su proveli u njegovoj kući, u njegovom krevetu. Bio je nežan, brižan, šaputao joj je najlepše stvari na svetu, a Lila je želela da to traje i da bude istina. No, pre nego što je zaspala, na trenutak je pored sebe videla Iliju umesto Voje.

Ostala je u Zrenjaninu čak deset dana, sve dok i Voja nije morao da se vrati u Nemačku. Dane su proveli skupa, kao nekada. Mada se činilo da se savršeno uklapaju i da je ružna prošlost iza njih, Lila je bila svesna kako su sad odrasli ljudi kojima daljina postavlja daleko više prepreka nego kad su bili mladi. Kad su se rastajali, Voja je obećao da će za najviše mesec dana doći u Beograd.

-Duže neću izdržati. A onda ćemo znati, kad se slegnu sva ova osećanja, da li želimo da podelimo život zajedno ili je to samo bila refleksija prošlosti.

-Da, videćemo.

-Melita, šalji mi poruke kad god ti padne na pamet.

-I ti meni.

-Ljubim te.

-I ja tebe.

Jedva su se odvojili. Ali čim je ušla u stan, zapitala se da li je Ilija pokušavao da dođe do nje, da li je bio pred njenim vratima i zbog čega je ni Zrenjanin ni Voja nisu uspjeli ubediti da ne bi trebalo da razmišlja o tom mladiću.

Sutradan nakon puta okupila je sve svoje prijateljice i saopštila im šta se desilo. Naravno, prvo je morala da im objasni ko je Voja i da istrpi njihovu blagu ljutnju što ga nikada nije spominjala. Sve su, osim Nadice, bile raznežene, govorile su kako je to romantično da se posle toliko godina opet sretnu i nađu, i da oprostite jedno drugom gluposti iz prošlosti. Ali Lilu je brinula Nadičina ozbiljna faca i njeno ćutanje. Zato se i nije iznenadila što je ona ostala poslednja i što je odmah upitala šta se desilo s mladim Ilijom.

-Ništa, Nadice, šta bi se desilo? Odmah posle našeg razgovora otišla sam u Zrenjanin. Nismo se više ni čuli ni videli.

-Nije te zvao?

-Jeste kad si ti otišla odavde. Ali nisam se javila na telefon.

-Ja mislim da ti grešiš što se tiče tog Voje. Sve je to samo zbog toga što si se zaljubila u klinca koji u tebi vidi mamu, pa sad tražiš bilo kakav izlaz.

-Nadice, pomisliću da ti nikako ne voliš kad sam ja srećna. Voja nije izlaz, jer još nisam sigurna šta želim u vezi s njim. A Ilija mi je izašao iz glave.

-Ne verujem ti. A sad moram da idem. Moj Miloš je počeo

čudno da se ponaša, kad me nema dugo u kući, on obavezno nešto polomi ili mi pocepa nešto iz ormana. Već sam sigurna da je lud, ali moram da se posavetujem s nekim psihijatrom pre nego što preduzmem krupnije korake.

Lila se zabrinula.

-Jesi li sigurna da tebi neće nauditi?

-Taj? Ma jok, on je pitoma mačka čim sam ja u blizini.

Hajde, čućemo se ovih dana i nemoj da praviš gluposti.

Tako je to kad godinama nisi zainteresovana za muškarce, a onda odjednom naiđu dva i to potpuno različita.

Kad je ostala sama i počela da pere sudove koji su ostali iza njenih prijateljica, Lila je duboko razmišljala o Nadičinim rečima. Stvarno je sudbina nametnula da se dva potpuno različita muškarca nekako u isto vreme nađu u njenom životu, a što je najinteresantnije, da nije bilo Ilije, ona sigurno u skorije vreme ne bi otišla u Zrenjanin i tako bi se mimoišla s Vojom. Prosto nije znala šta da misli, ali je svakako želela da ima muškarca pored sebe. To je mogao biti samo Voja, nikako Ilija.

Nekoliko dana nakon povratka iz Zrenjanina došao je momak s velikim buketom cveća i pozvonio na Lilina vrata. Prvo je pomislila da je neka greška, ali kad je pročitala svoje ime na maloj koverti zabijenoj među predivnim plavim ružama, shvatila je da joj se dešava nešto o čemu je samo čitala u ljubavnim romanima. Zahvalila je momku, a

onda polako izvukla papirić crvene boje iz kovertice i pročitala poruku.

"Knedle su svakako ukusnije od ovog cveća, ali ja nisam kuvar da bih ih napravio i poslao ti. Ne znam gde si nestala onih dana, ali sam skoro prolazio tvojim krajem, prebrojao spratove i shvatio da ti je u stanu upaljeno svetlo. Znam da si opet tu, pa ako nemaš pametnija posla, pozovi me, makar da mi čuješ glas. Ilija."

Nije znala da li da se smeje ili da plače. Ovaj momak je definitivno imao stila, znao je da pogodi u centar ženskog srca, a uz to je sve što je činio bilo puno šarma. Prvo je odbijala pomisao da ga pozove, ali kako su sati odmicali, tako se osećala nevaspitanom da mu se bar ne zahvali na cveću. Taman se uhvatila za telefon kad je on zazvonio. S druge strane žice bio je Voja. Govorio je kako mu nedostaje, kako će se truditi da joj što pre doleti, kako sve više razmišlja o onome što se dešavalo među njima, kako je sad siguran da su pogrešili što nisu održali svoju mladalačku ljubav... Kad je završila razgovor s njim, Lila više nije imala snage da pozove Iliju. Činilo joj se da bi to bila neka vrsta izdaje čoveka s kojim je do pre neku noć vodila ljubav. Stavila je korpu s cvećem u ugao sobe i želela da ga zaboravi. Sad je više bila za sigurnu varijantu nego za avanturu, a Ilija nije mogao biti ništa više od avanture, možda čak ni to.

Voja se nije pojavio u Beogradu kako je obećao - za mesec dana. Ali je svakodnevno zvao ili bi porukama održavao njihovu obnovljenu ljubav. Lila se osećala kao da živi u laži, imala je ljubav i obećanja, ali je bila sama. Nikad se nije osećala tako usamljeno nego tad. Jedva je završavala svoje časove, svesna da će i ovog leta biti puno ponavljača kojima će morati da ubrza tempo rada. Nadica je početkom juna otišla s mužem na drugi medeni mesec u Španiju, bar su se tako dogovorili da nazovu put na kojem će pokušati da srede svoje neuredne bračne odnose ili da se rastanu. Kad ju je Lila pitala šta ona želi da se desi, Nadica je samo zamahnula svojim neprirodnim loknama, punim laka za kosu, i zavrтела glavom:

-Želim da se on udavi u moru, pa da nemam drugog izbora osim da ostanem udovica. Ni razvod ni pomirenje nisu prava rešenja.

Lila se pitala da li je temperamentna Nadica sposobna da udavi svog muža.

Već su stigle i julske vrućine. Te nedelje Lila je poskidala sve zavese i bacila se na pranje prozora. Pevušila je neku pesmicu nepoznatog autora koja joj se sasvim slučajno uvukla u glavu. Na trenutak je izašla na terasu, radoznala da vidi ima li komšiluka okupljenog na parkingu ili je još bilo rano za takve sastanke, ali dole je videla jednu figuru koja joj je bila strašno poznata. Nagnula se preko ograde da bolje osmotri Iliju koji je naslonjen na jedna kola, go do pojasa, u landaravom šortsu stajao i razgovarao telefonom. Mogla je da se kladi da čeka devojkicu, ali uvredila se što nije ni na koji način tako dugo pokušao, osim cvećem, da dođe

do nje. Htela je da vidi njegovu devojku pa je ostala na terasi. Ako to bude ona plavuša o kojoj je govorio komšija s desetog, onda će biti jako razočarana Ilijinim ukusom, jer joj ta devojka nikad nije bila simpatična. Suviše ohola, neosetljiva na okolinu i nadmena u ponašanju, podsećala ju je na onu Lilu koja je odrasla u Zrenjaninu. Kasno je primetila da ju je video. Tek što je na trenutak sklonila pogled s Ilije kako bi odmerila njegovu okolinu i videla da li mu se približava neka devojka, začula je svoje ime. Ilija je skakao i mahao u njenom pravcu, kao da joj pokazuje da je on tu, na pustom ostrvu i da ona iz aviona treba da ga primeti. Lilina spontana reakcija je bila povlačenje u kuću. Tu je zastala, svesna da je jako glupo postupila, dala mu je do znanja da ga je videla, a onda je pobjegla. Nije imala razloga da bude takva, znala je to, pa se odmah vratila na terasu i mahnula mu. Nešto joj je vikao, čak i rukama pokušavao da pokaže o čemu govori, ali ga ona nije čula. Kad je shvatio da neće uspeti da joj pantomimom objasni svoje reči, pokazao je kako će odmah doći gore. Nije mogla da mu kaže da to ne sme da učini. Samo je stigla da presvuče svoju razdrljenu trenerku u pristojniji kućni džins.

Nije se ništa promenilo, osim što mu je kosica još malo porasla na vratu, pa je podsećao na neke mangupe koji nisu više u modi.

-Došao sam kod jednog tipa po neki novac koji mi duguje, ali on je namazan pa ga još nema kući. Mogu li da izađem na terasu i da pratim da li je došao, neću da mi pobjegne.

-Izađi, ali soliteri imaju ulaz i s druge strane. Tako da je besmisleno čekati ga na parking.

-Jebi ga, znao sam da ima neka fora.

Vratio se u dnevnu sobu i bacio se na kauč.

-A ti praviš veliko spremanje?

-Moram, nisam odavno.

-Hoćeš da ti pomognem?

Nasmejala se od srca.

-Hvala ti, ali čisto sumnjam da ti umeš da radiš bilo šta od ovih kućnih poslova.

-Ne budi smešna, znam sve!

Prišao joj je. Bila je okrenuta leđima, a on ju je obgrlio rukama kako bi uzeo krpku koju je držala ispred sebe. Za tren ju je na taj način zagrlio, a ona je zadrhtala, svesna koliko ima jake ruke, koliko je širok, da je sposoban celu da je pokrije telom. Možda je Ilija i pročitao njene misli, jer nije žurio da se odvoji od Lilinog tela, čak je njegov dah osećala na vratu, vreo, jak, nameran.

Kasnije je mogla da se smiri i da se smeje njegovim pokušajima da do savršenstva obriše prozorska stakla. Ali nije odustajao, trudio se i Lila je na kraju morala da prizna da je zaslužio da ostane na ručku. Iznela je dve vrste salate, pohovano pileće meso i sos od pečuraka, na brzinu je napravila pomfrit i sve stavila na sto.

-Ne mogu da verujem da si sve ovo napravila samo za sebe?

-Da, nisam znala da ću imati gosta na ručku, a ja volim lepo da pojedem, ne podnosim brzu hranu i jela s nogu, tako da se trudim da mi ručak uvek bude potpun.

-Lepo je to, ali mislim da ni brza hrana nije loša.

-Ja je ne podnosim. Nekvalitetna je i od nje čovek ne može pošteno da se najede.

-Ali brza hrana ima jednu veliku prednost nad ovim tvojim gala ručkom.

Lila je suzila pogled ka Iliji, sumnjičavo ga gledajući.

-Koju prednost?

-Pa ne kupuješ ti pljeskavice, ćevape, komad pice, hot-dog da bi se bogzna kako najeo. Uglavnom to kupiš umesto užine, kad znaš da si gladan a da nećeš još neko vreme biti kod kuće, i pojedеш nešto takvo. Ali najbolja strana te brze hrane je to što stojiš na ulici, ćaskaš i jedeš je, opušteno, pa neka i kečap curi po cipelama, neka salata ispada, ti to i ne primećuješ. To je jedna faza noćnog izlaska, možda poslednja, kad svi zajedno idemo da jedemo, a glavno nam je da prepričavamo kako nam je bilo i koga smo videli.

-Ti izlaziš, a ja ne. Zato i ne gledamo isto na te stvari.

-A što ti ne izlaziš?

-Izađem u pozorište, nekad na pice s prijateljicama. Ali to nije tako često.

-Ali zašto? Ne kapiram te, sama si, siguran sam da fino zarađuješ i da možeš da izađeš koliko god puta ti padne na pamet, a nisi neka baba da bi mislila kako izlasci nisu za tebe.

-Nisam baba, ali sam tetka. To si mi rekao kad smo se prvi put videli.

Ilija se nasmejao, pojeo zadnje parče mesa iz tanjira i ustao.

-Morao sam da ti uzvratim što si bila prilično arogantna prema mojim metodama nalaženja krivca. A koju ženu ne vređa kad je neko nazove tetkom, čak i kad ti je zaista tetka?! Koliko ti u stvari imaš godina, nikad te to nisam pitao?

Lila je progutala knedlu, svesna da su došli do pitanja koje nije želela da pokrene. Nije se ona plašila da kaže svoje godine, njih se nije bojala, isto se osećala već odavno, čak je u dvadeset i nekoj mislila da se oseća starijom nego što jeste, a sad to nekako dolazi na svoje. Lila je samo strahovala da sazna njegove godine. Kao da bi je razlika veća od devet godina, u koju je bila sigurna, potpuno izbacila iz koloseka. Na trenutke joj se Ilija činio puno zrelijim, a onda bi se našalio na račun neke stvari i izgledao bi kao dete kome je i osamnaesta godina daleko.

-Šta misliš koliko imam?

Uhvatio se za glavu.

-Stvarno nisam očekivao od tebe da me stavljaš na probu u vezi s godinama. Ja sam ti antitalenat za pogađanje, uvek uvredim ljude. Uglavnom im dam više, tako da posle moram da se vadim.

-Mene nećeš uvrediti, već si me nazvao tetkom pa sam ti oprostila. Zanima me koliko misliš da imam godina.

-Pa... trideset i...

-I?

-I... tri?

-Dve. Bio si blizu.

Htela je da tu prestane svaki dalji razgovor o godinama, ali Ilija to nije primećivao.

-Sad si ti na redu da pogađaš. Koliko ja imam godina?

Lila ga je odmerila. Uneo se preko stola bliže njoj, kao da je pred stručnim žirijem koji će mu zbog šarma svakako dodeliti neku nagradu.

-Ti imaš dvadeset i... tri.

Iako je želela da njen odgovor zvuči nonšalantno, kao da su

to samo neke nebitne brojke čije vrednosti neće promeniti odnose, sa strepnjom je očekivala da li će se Ilija gromoglasno nasmejati i reći joj kako ga je učinila starijim, ili će se muški uvrediti što joj deluje kao klinac. Ali on je ostao jako ozbiljan.

-Pa, mogu ti reći da si sjajna u pogađanju godina. Prošlog meseca sam napunio dvadeset tri.

-Prošlog meseca? U junu?

-Da. Mislio sam da te zovem na rođendanski parti, ali kako nisam imao nikakav poziv od tebe, čak ni moje jadno cveće nije te navelo da mi se javiš, shvatio sam da ti je dosadilo da praviš knedle sa šljivama i da sam ti ja dosadio.

Iako je ovo zvučalo šaljivo, bilo je nečega u Ilijinom pogledu što ju je navelo da se odbrani.

-Nisi mi dosadio, Ilija. Jednostavno... ne znam šta mi je dunulo, morala sam da odem u Zrenjanin. A posle kad sam se vratila neke stvari su mi se desile, pa sam...

-Zašto pričaš sve polovično? Taman kreneš da nešto objasniš pa kad je najzanimljivije ti prećutiš?

-Ma, nisam sigurna da bi trebalo o tome da pričamo.

Ustala je od stola i počela da sklanja posude, ali je Ilija i dalje sedeo i gledao je, rešen da neke stvari čuje od Lile.

-Ti si ponekad pravi frik od žene. Umesto da sediš i razgovaraš, ti ideš sa svojim kuhinjskim ljubimcima u sudoperu.

Lila je pokušavala da ne odgovori na to. U vazduhu se osećala čudna napetost i pretila je da čuje ili kaže nešto što bi otkrilo pravu istinu o odnosu među njima. Ali Ilija je i dalje pričao, kao da je dovoljan sam sebi.

-Ja sedim ovde i lepo postavljam pitanja, a ona pogne

glavu kad dođe do mene kao da se nečega stidi. Lila, što ti ne budeš otvorena prema meni i lepo mi kažeš šta se to desilo posle Zrenjanina kad ni moje cveće nije moglo da te navede da pomisliš na mene?

Lila je ćutala, ali, nažalost, sve je bilo sklonjeno sa stola i više nije imala razloga da se makar na par sekundi povuče u kuhinju. Zato je sela u dnevnu sobu i upalila televizor, ali je gledala kroz njega. Ilija je došao za njom, bacio se na svoje staro mesto, na kauč, i buljio u Lilu tako da joj je na kraju bilo neprijatno.

-Molim te, prestani tako da me gledaš.

-Neću, jer očekujem odgovor. Ja kao da sam pričao sam sa sobom. Jesi li ti mene uopšte konstatovala ili da ponovim pitanje?

-Ne treba da ponavljaš. Konstatovala sam, ali mi nije do priče.

-To znači da ja treba sad da se pokupim i odem?

Lila nije odgovorila, pravila se da gleda u ekran gde su nekom čoveku lekari ušivali ranu. Da je to gledala u nekom drugom raspoloženju, sigurno bi povraćala. Ilija je ustao.

-OK, onda idem. Vidim ja da si ti ko Majka Tereza, samo udeliš hranu kao pomoć i posle čekaš sledećeg.

Taman što je došao do vrata, Lila je dotrčala do njega. Nije mogla da ga pusti da ode a da bar neke stvari ne kaže.

-Nisam ja Majka Tereza. Nisam čak ni majčinski tip ako ti tako izgleda. Tetka možda jesam, ali to je samo moja stvar. Ti jesi komunikativan i nije ti jasno da neko ne može baš tako sa svima da stvara prijateljstva, niti da održava ona laka, površna kao što ti radiš.

Ilija ju je gledao s podignutom levom obrvom. Kad je

završila monolog izgovoren u jednom dahu, nasmešio se krajem usana, pokazujući da ne razume ono što je čuo.

-Mene ne zanima koliko imaš godina, Lila. Danas sam te pitao onako, čisto da bih imao još neki podatak o tebi. Isto tako sam mogao da te pitam i koliko si visoka ili teška. A ja sam zaista mislio da sam ti simpatičan i da me ne smatraš nekom budalom koja je slučajno banula na tvoja vrata. Možda sam glup ili nezreo, ali sam očekivao da će se nešto desiti između nas.

Lila ga je zapanjeno pogledala, svesna da joj rumenilo polako obuzima lice i da će ubrzo čak i uši da joj gore.

-Šta da se desi?

-Gde znam šta? Možda bismo bili dobri prijatelji, a možda bismo imali sjajan seks zbog kojeg bismo poludeli jedno za drugim. Možda bih ja tebi mogao da pokažem neke strane života koje si zanemarila zbog kuvanja i štirkanja stolnjaka, a ti bi s druge strane mogla mene da naučiš lepom vaspitanju za stolom, recimo. Nikad ne računam unapred šta će se desiti, Lila. Tako nisam računao ni s tobom.

Pokušala je nešto da kaže, ali su joj reči zastale u grlu. Bila je zbunjena samim tim što je Ilija bio tako iskren, što joj je rekao da se nadao stvarima na koje je i ona ponekad mislila, ali koje je smatrala nemogućim. A sad, kad se sve pretvorilo u reči, nije imala pojma kako da nastavi dalje. Sad je znala da ne želi da ga pusti da nestane, no najgore je bilo to što nije znala kako da ga zadrži. Zato je samo gledala u njega, visokog i snažnog, koji je očito čekao neki odgovor ili neku reakciju od nje.

-Pa? Da li si sad shvatila šta sam hteo da ti kažem?

Uspela je samo da klimne glavom.

-I? Imaš li neki komentar?

Odmahnula je glavom. Očekivala je da će on razumeti kako se napeto oseća i kako nema snage da progovori.

-Onda ništa. Ako ti nekad padnem na pamet, javi se. Imaš telefon.

Nije uspeła da povrati moć govora, tako da je mogla samo pogledom da ga isprati.

Već iste večeri pod dejstvom viskija koji je otvorila specijalno za tu priliku - da se oslobodi straha, treme i mutavosti, Lila je dobila hrabrosti da nazove Iliju. Telefon je dugo zvonio, ali se ona nije predavala. Kad se najzad javio, bio je zadihan i malo je falilo da mu tresne slušalicu sigurna da ga je pronašla u krevetu s nekom drugom.

-Halo? Lila, ti si?

-Da, ja sam.

-Džogiram s bratom, javiću ti se za dvadesetak minuta.

U tom trenutku u pozadini se čula reka automobila i neki muški glas, tako da je Lila shvatila da joj govori istinu, osim ako ne vodi ljubav s muškarcem pored autoputa. Kad joj se nešto kasnije javio, olakšao joj je muke. Nije imala pojma da mu kaže zašto ga zove, niti da mu objasni da je njeno ćutanje tog dana bilo posledica smotanosti. Ali Ilija je nije ni pitao za razloge.

-Mogu ti reći da sam ogladneo.

-Hoćeš da svratiš nešto da ti napravim?

-Ne, neću. Mislio sam da dođem po tebe pa da te odvedem na brzu hranu, da pojedješ nešto s nogu i da se uveriš koliko to ume da bude sjajan doživljaj.

-Ne znam, Ilija, nisam baš ljubitelj tih stvari...

-Hajde, neće ti biti ništa. Evo, ja ću prvi da probam i tvoje parče pa ako preživim, znači da ćeš i ti. Spremi se, biću pred zgradom za nekih četrdesetak minuta.

Obukla je tamne farmerke i belu majicu s kratkim rukavima. Kad se pogledala u ogledalo, činila se samoj sebi suviše jednostavnom, bezličnom. Potražila je po ormanu neke stvari koje bi mogle bar malo da je učine životnijom, da joj daju neki pečat, ali nije našla ništa bolje. Ljuta na samu sebe što više nije zadovoljna ni najobičnijim stvarima kod sebe, pustila je kosu i stavila malo rumenila, tek da se kaže kako ima boju u licu. Kad je Ilija došao po nju, rekao joj je, kao da je znao šta je muči, kako se odlično obukla za tu priliku.

-Sasvim je apsurdno obući mini suknjicu, koju ja inače obožavam da vidim na devojci, kad se ide na brzu hranu. Kad si u miniću, svi te gledaju i ti ne možeš da se opustiš i da jedeš onako ljudski, ne obazirući se s koje strane ti šta kaplje.

Nasmešila se, ali je u nevidljivu svećicu u svojoj glavi stavila informaciju da bi morala da kupi neke mini suknje, ili makar one do kolena.

Odveo ju je na Banovo brdo gde su ispred kioska s pljeskavicama i drugim proizvodima od mesa sačekali

svoje porcije. Ilija je namerno napunio njen somun svim mogućim dodacima, kako bi shvatila o čemu joj govori. Prvih nekoliko zalogaja jedva je uspjela da proguta, s obzirom na to da je samo gledala s koje strane da zagriže kako bi sprečila da kečap ne iscure, ali je ubrzo shvatila da tome nema pomoći, pa se nagnula gornjim delom tela i trpala u usta veliku pljeskavicu. On joj se slatko smejao, a na kraju je i sama počela da uživa u osećanju da stoji na ulici i jede, da ju je baš briga što je ispred nje na betonu ostalo tragova hrane i što nepoznati ljudi prolaze bacajući radoznale poglede u njihovom pravcu. Osetila se mladom, sretnom, a topla letnja noć kojom se orila muzika automobilskih zvučnika činila je da Lila zaboravi na razliku u godinama i da u Iliju gleda kao u mladića s kojim je prvi put otišla na sastanak. Kad su pojeli i poslednji zalogaj, predložio je da odu na piće.

-Imam jedan omiljeni kafić u Novom Beogradu, tamo je luda atmosfera i siguran sam da će ti se dopasti.

Nije joj palo na pamet da odbije. U njoj je proradio neki nestašni duh vojvođanske devojke i bila je spremna i za najveće avanture s ovim neobično interesantnim muškarcem.

Ali kada su ušli u zagušljivi, mali kafić krcat ljudima, čašama i dimom, Lilina želja za pustolovinama je splasnula. Probijali su se do malog stola u ćošku koji je konobar ostavio za Iliju, a on je na svakom koraku zastajao da se pozdravi s nekim. Kako je išla iza njega, morala je i

ona da zastane dok se on nadvikivao s ljudima i pravio interne šale koje nije razumela. Sad je ponovo bila izgubljena, kao da je pala pravo s Marsa u ovaj kafić. Što je najgore, činilo se da svi koji su poznavali Iliju s podsmehom odmeravaju njegovu novu pratilju, i mada joj nisu uputili nijednu reč, njihova lica i poneke grimase odavale su čuđenje. Sad se više nije osećala tako mladom, konstatujući da njeno uštogljeno držanje odaje kako je u stvari matora. Kad su se dokopali svog stola i kad se smestila u neudobnu usku stolicu, Lila je bila snuždena. Muzika joj je parala uši, bila je to ona koju nije mogla da podnese, s ponavljanjem reči i ritma i s preglasnim basovima.

-Kako ti se čini?

Ilija je očigledno uživao u ovakvom okruženju. Bio je nasmejan i nemiran na stolici, a Lila zbog njega nije mogla da mu kaže istinu - kako je ovo mesto totalni promašaj što se nje tiče. Zato je teškom mukom razvukla usne u mali osmeh i rekla:

-Interesantno je.

Konobar je prišao, pa je Ilija naručio dva viskija ne upitavši Lilu da li bi ona htela nešto drugo.

-Izvini što sam naručio umesto tebe, ali ja sam vodič ove noći pa moraš da igraš po mojim pravilima.

-U redu.

Iskrenuo je glavu kao papagaj i analitički je posmatrao nekoliko sekundi. Ona je osećala taj pogled na sebi iako se

trudila da gleda u nekom drugom pravcu.

-Mislim da se tebi ovde uopšte ne dopada.

Trgla se, uhvaćena u laži.

-Ne, stvarno mi se dopada. Nije baš onako kako ja volim da provodim noći, i nikada u ovakav kafić ne bih otišla s prijateljicama, ali ima neki svoj šmek.

-Ja ipak mislim da se tebi nimalo ne dopada i da si sad mazohista koji trpi da me ne bi oterao u tri lepe.

Videla je da nema šanse da krije šta misli, Ilija ju je čitao kao knjigu.

-U pravu si. Odvratno mi je. Zadimljeno je, muzika je katastrofalna, stolica je pravljena za one mršave devojke koje imaju "plivadone" umesto guzova, a imam i osećaj da svi prisutni vide da nisam odavde.

Ilija se nasmejao od srca.

-Tako sam i mislio da će biti, ali hteo sam da te dovedem i ovde, čisto da bih ti pokazao koliko ima različitih ukusa, ljudi i zanimacija. Ja ovaj kafić volim ujutru, kad ustanem, ovde popijem kafu i pročitam novine, ali samo sportske strane. Uveče je i meni prenaporno da dugo sedim.

-Ali vidim da ti poznaješ skoro sve ove ljude?

-Naravno, druželjubiv sam, to nemoj da zaboraviš.

Konobar ih je opet prekinuo donoseći dve čaše viskija i dve čaše vode.

-Hajde da popijemo ovo na eks.

-Na eks? Nema šanse, oborilo bi me s nogu. Ionako moram da ti odam tajnu da sam ja već malo gucnula pre nego što

sam te pozvala.

-Stvarno? Nisam primetio. A što? Voliš sama da piješ ili si tražila hrabrosti u alkoholu?

Da je svetlo bilo samo malo jače, Lili bi se videlo kako se posramila.

-Pa mislim da mi je trebalo hrabrosti da te pozovem. Ja sam stidljiva osoba.

-Za mene ti nije potrebna hrabrost, samo prirodnost. Pijemo li na eks?

-Ne, ne smem. Bojim se da će me to napiti.

-Pa šta? Ja vozim. A i dovoljno sam snažan da mogu da te ponesem ako ti noge otkažu.

Pokazao je svoje mišiće, a Lila je samo pomislila kako bi izgledalo kada bi se našla u tim rukama.

-Ne znam, Ilija. Ne mogu na eks.

-Možeš, možeš. Razmišljaj ovako: što pre popiješ, pre ćemo otići odavde. A onda idemo na jedno sasvim drugačije mesto.

U tom trenutku neko je pojačao muziku, na šta se Lila trгла. Dohvatila je čašu, kucnula je o Ilijinu i iskapila u jednom gutljaju svoju dozu viskija. Namrštila se i spustila čašu.

-Eto, popila sam. Idemo li odavde?

Nakon nekoliko minuta već su sedeli u njegovim kolima na putu u novu avanturu.

Nakon kafića s groznom muzikom otišli su u lokal gde je šestočlani bend svirao stare rok melodije i gde su ljudi bili u opuštenom rokerskom fazonu. Tu se Lili svidelo, mada je primetila koliko devojaka s čežnjom prati Ilijine pokrete. Neke su mu se javljale, prilazile i šaputale mu na uvo, a on se smejaao kao da uživa u njihovim šapatima. Lila je bila ljubomorna, ali je svakoj koja se upristojila da joj pruži ruku uzvraćala ljubazno, s osmehom. Odahnula je kad su posle dva viskija, popijena na eks, krenuli dalje. Već se saplitala o nevidljivu treću nogu, pa je morala u par navrata da se osloni na Iliju kako bi se sigurno dogejala do kola. On nije delovao nimalo pijano, čak je imao više sigurnosti nego pre ona tri viskija.

-Šta ako te zaustavi policija?

-Neće mene, ja imam sreće s njima.

-Ilija, meni se malo vrti u glavi.

-Ma nije ti ništa, to je samo uzbuđenje. Sad idemo na splav, na narodnjake. To je vrhunac večeri.

-Možda je bolje da ja idem kući...

Ilija se nasmejaao i uhvatio je za ruku.

-Nemoj sad da odustaješ. Ti si žena zmaj, možeš ti da me ispratiš.

Morala je da se složi.

Na splavu su seli s dva njegova prijatelja koja su bila uveliko nacvrcana i u potrazi za ženskim plenom bacala su poglede na dve mlade lepe devojke koje su izazovno mešale. Nije očekivala da će je Ilija upoznati s nekim od prijatelja, ali kad se to desilo, bila je zatečena. Oni nisu pravili čudne grimase, kao da im je bilo svejedno koga je Ilija doveo i koliko ima godina. No, Lila se pored onih lepih

devojaka koje su đuskale na sve strane osetila manje vrednom i nepoželjnom. Zato se umusila, pila je viski i čekala da se i to završi. Ilija je bio jako raspoložen, naručivao je pesme, pevao i ponekad umeo rukama da daje ritam. Ovde je bio onaj pravi, opušten i prirodan, šarmantan. A Lila ga je krajičkom oka posmatrala.

-Što ti ne igraš?

-Ne volim.

-Ma opusti se i ustani, slobodno. Ovde je sve dozvoljeno. Nije mu odgovorila. Kad ju je posle desetak minuta ponovo pitao što ne igra, naljutila se.

-A što ti toliko insistiraš na tome da ja igram?

-Samo se plašim da ti ne bude dosadno. A što se mene tiče, ja bih voleo da ostaneš da sediš tako pored mene do kraja mog života.

Tako joj je začepio usta. Iako je to što je izgovorio shvatila kao usputni kompliment koji nema toliko jako značenje kao što bi na prvu loptu moglo da se pomisli, Lila je dok nisu izašli sa splava razmišljala o tome. Očito je dečko znao da se udvara i imao je sijaset rečenica i komplimenata koji su i te kako palili.

Kad su se zaustavili pred njenom zgradom, već je bila pijana. To je mogla da zaključi i po rečima koje su se haotično kotrljale niz njen jezik, a onda na zubima zapinjale i izlazile pomalo nerazumljive i bez pravopisnog reda.

-Pa? Kako je bilo?

-Uh, ne znam sama šta da kažem... neponovljivo.

-U kom smislu? Misliš da još jedno ovako dobro zezanje ne

može da se napravi?

-Mislím da ja ne bih preživela još jednom sve ovo.

Oči su joj se sklapale, a slike bežale, kao da je neko gasio i palio svetlo metar, dva od nje. Samo je čekala da se dokopa kreveta pa je zato i brzo uhvatila kvaku.

-Čekaj, Lila, što bežiš?

-Moram kući, nije mi baš dobro.

-Otpratiću te do stana, plašim se da bi mogla da izađeš na pogrešnom spratu i da promašiš stan, pa da se nađeš kod nekog seksualnog manijaka koji bi te tako pijanu iskoristio, a da se ti ujutru toga ne bi ni sećala.

Kad su stigli u zgradu, pritisla je dugme za lift. Ali Ilija ju je uhvatio pod ruku i poveo ka stepeništu.

-Nema liftova, taman ćeš da se otrezniš do četvrtog sprata.

-Ne misliš stvarno da idem peške?

-Mislím.

Jedva je prešla gomilu stepenika. Nekoliko puta je posrnula, ali snažna Ilijina ruka nije joj dozvolila da padne. On se samo smejao dok se Lila stidela svojih pijanih reakcija. Pred vratima je morao da uzme njenu torbicu kako bi našao ključ. Otvorio je i pustio nju prvo unutra, a onda i on ušao, normalno, kao da ulazi u svoju kuću. Tek tad je Lila shvatila da su blizu nečemu što više ne bi bilo prijateljstvo. Nekoliko koraka ih je delilo od spavaće sobe. Svesna toga i ujedno uplašena, okrenula se ka njemu i skupila poslednji atom snage da mu poželi laku noć. Ilija je bio zatečen, nije mogao da sakrije da je očekivao nešto drugačiji scenario. Ali se poneo krajnje džentlmenski.

-Laku noć. Nadam se da sad dalje možeš sama?

-Mogu. Nisam daleko od mekanog kreveta.

Sagnuo se i poljubio je u obraz, svega nekoliko milimetara od usana. Lili nije bilo jasno da li je on promašio obraz ili je promašio usta, ali nije smela da pita. Ubrzo je ostala sama, bacila se na krevet govoreći samoj sebi naglas da je najveća glupača koja je ikada došla na svet.

Sutradan se Nadica iznenada pojavila na vratima. Bila je bez šminke, obučena, za njen ukus, u otrcanu letnju haljinu. Frizuru nije imala, već je tamo gde je nekada lak vršio fenomenalan posao stajao čudan rep nalik na sirotinjski odgajanu palmu. Lila se obradovala prijateljici, puna želje da ispriča šta joj se sve desilo prethodne noći. Bolovi u glavi su oko podneva prestali, a mučninu je izlečila s nekoliko šolja čaja uz limun i med. Ali videvši prijateljicu u apa-trapa izdanju, morala je da se suzdrži i da prvo otkrije razlog Nadičinog iznenadnog dolaska.

-Strašno je kad shvatiš da čovek za koga si se udala nije normalan.

-Šta se desilo? Gde je Miloš?

-Ostao je u Španiji. Ja sam uhvatila prvi avion i vratila se. Moram da spakujem stvari i odem kod majke, jer ovako više ne ide.

-Šta se desilo?

-Sve je bilo sjajno dok se nije pojavio jedan poslovni čovek iz Amerike, koji je samo hteo da se lepo druži s nama, veselim Srbima. Dobro, možda sam se ja tom Džonatanu i dopala, ali Miloš se poneo kao prava prostačina. Jedne večeri, kad smo dobri Džonatan i ja plesali i ludo se zabavljali, moj sirovi muž se nalokao i počeo da leti po

podijumu imitirajući NATO bombardere, ispuštajući pljuvačku umesto bombi i to baš na sve te strance koji su samo uplašeno gledali u poludelog Srbina. Tako me je osramotio da nisam smela više ni na bazen da odem i čekala sam prvi let kojim bih pobegla od takvog blama. Lila je mogla da zamisli visokog, lepog, raspojasanog Miloša kako širi ruke, pljuje okolo i izigrava avion. To je bilo smešno, ali morala je da se suzdrži kako ne bi uvredila jadnu Nadicu.

-Rešila si da se razvedeš?

-Nisam još. Ipak je to sad teško. Ti znaš da ja lepo živim jer on ima para, a gde bih bila kad bismo se razveli? Da bar imamo decu pa da plaća alimentaciju. Ovako, poznajem sebičnjaka, ne bi mi dao ni za hleb ako bismo se rastavili. Moram da ga dovedem u red, po svaku cenu. Nešto ću smisliti. A šta ima kod tebe? Kako ljubav na daljinu? Lila nije mislila o Voji od prethodne noći, skoro da je i zaboravila da postoji. Sad ju je Nadica trгла, tako da se zapitala koliko je ono što oseća prema Iliji bilo fer da se krije od Voje.

-To funkcioniše kao i uvek. Čujemo se, pišemo poruke. Najverovatnije će doći u avgustu.

-Taj govori da dolazi svakih mesec dana. Draga moja, to se zove čekajući Godoa.

-Ma, nije važno. Nešto se drugo dešava, Nadice...

Ispričala joj je kako je provela prethodnu noć, znajući unapred da to neće izazvati buru oduševljenja kod prijateljice. No, ipak je pričala sa entuzijazmom kao da više ne krije da je zaljubljena.

-Znam da ćeš reći da je to pogrešno, ali ja ne mogu više da

se suzdržavam. Neka traje koliko traje. On me čini mladom, veselom, drugačijom.

Nadica se kratko zamislila.

-U pravu si. To među vama nema perspektive, završice se isto kako je i počelo. Ali bar uživaj dok možeš. Šta te briga! A ako se taj tvoj Voja Namac ikad pojavi, možeš i da se opredeliš za ozbiljnu varijantu.

Lili nije odgovaralo to što joj drugarica govori o Iliji kao o nečemu što mora da se završi neuspehom, ali morala je to da potisne.

-Hoćeš li da mi pomogneš u jednoj važnoj stvari?

Nadica je klimnula glavom očekujući nastavak.

-Hoću da idem u veliku kupovinu, da obnovim garderobu od glave do pete.

Čim se pomenula kupovina, Nadica je sinula.

-Naravno da hoću! Reci mi, šta te zanima?

-Ne znam. Mini suknje. Nešto modernije i mladalačko.

I pre nego što je Lila završila rečenicu, druga žena je skočila na noge.

-Idem kući da se sredim, pogledaj me našta ličim, kao da me je poplava izbacila. A onda se vraćam po tebe i idemo u kupovinu.

-Čekaj, ne moramo baš danas, nije toliko hitno.

-Ne, ne, hitno je. Plašim se da posle nećeš hteti, a onda sebi nikad ne bih oprostila što sam dozvolila da prođe taj magični trenutak u kojem si ti želela promenu.

Te iste večeri Ilija je jedva prepoznao mladu ženu koja je ušla u njegova kola.

-Opa! Kakva je ovo magija? Otkud ti u suknji?

Lila je bila sigurna da će ovakvo pitanje biti postavljeno pa je vežbala pred izlazak kako da mu odgovori.

-Imam i ja svoje blistave trenutke.

-Da znaš da je šteta što ranije nisi nikad bila u suknji. Imaš fantastične noge.

Nasmejala se, sretna što ju je Nadica ipak nagovorila da istog dana pokupuju sve što joj je potrebno.

Te noći išli su samo na laganu večeru u riblji restoran.

Sutradan su išli u bioskop, a dan nakon toga prošetali su pored reke. Dani su tekli kao da nemaju datume, a Lila je iz dana u dan bila sve zaljubljenija. Mučilo ju je samo pitanje zašto Ilija više ne pokušava da je doprati do stana i zbog čega još ne pokazuje da želi nešto više od prijateljstva.

Pitala se da li je ona kriva što je uzdržan ili se možda pomirio s tim da je prijateljstvo jedino što im se može desiti. A ona je žudela za tim prvim poljupcem. Svake večeri bi ga očekivala, a onda bi legla u krevet i pitala se zašto ga nije bilo.

Negde polovinom avgusta Ilija joj je saopštio da sutradan odlazi na more. Sedeli su u bašti u centru grada i jeli veliki kup, kad je kao grom iz vedra neba nonšalantnim tonom izneo svoj plan u koji Lila nije bila uključena. Ugrizla se za usnu, zaustavljajući navalu loših misli koje su mogle da se pretoče u ružne rečenice.

-Otkud to odjednom?

-Kod mene ti je sve tako. Ja ne planiram mnogo unapred.

Uvek radim kako mi dune. Juče su me pozvali neki drugari koji su u Budvi i rekli da dođem, da je dole ludo i zabavno. Tako sam jutros otišao do majstora da mi promeni ulje u kolima i pogleda da li je sve u redu, a sutra ću ranom zorom na put.

Lili se činilo kao da on priča sam sa sobom, nesvestan koliko joj bola nanosi.

-Pa dobro. Želim ti da se lepo provedeš.

-Hvala. A ti? Ove godine nisi ništa planirala?

Kroz glavu joj je prošlo kako se već tri dana ne odaziva na Vojine pozive i ne odgovara mu na poruke samo zato što je on najavio da će doći za sedam dana i da će je odvesti nekuda na odmor. Sad se činilo da je to bilo glupo. Ona nije želela da ide s drugim muškarcem jer je htela da bude s Ilijom, dok je on bez razmišljanja doneo odluku i tako joj lako saopštio da već sutra ide na more.

-Ne znam. Imam neke planove, ali moram da čekam da prođu avgustovski popravni ispiti, zbog klinaca koje učim. Za mene je najbolji početak septembra.

Ilija je nastavio da guta sladoled, a Lila je odgurnula svoj. Bila je prazna i razočarana. Setila se Nadićinih reči kako će sve ovo proći onako kako je i počelo.

-Koliko ćeš ostati?

-Ne znam, koliko mi se bude ostajalo. Ti znaš da ja nemam obaveza, mogu tamo da budem dva dana, a mogu i mesec. Ne verujem da ću doći pre 1. septembra.

Sad je već Lila bila sigurna da će se iz inata javiti Voji čim

se vrati kući.

Nadala se pred zgradom da će je bar tad poljubiti i time ostaviti neki avans za budućnost, ukoliko namerava da je ima s njom. Ali je opet dobila poljubac u obraz, onakav kakav je dobijala svaki put kad bi se rastajali, na pola puta između jagodica i usana. To nije bio promašen poljubac, već je to bio Ilijin stil ljubljenja prijateljice.

-Bićemo u kontaktu. Budi dobra.

Čim je ušla u stan, nazvala je Voju. Jedva je uspela da ga umiri, prosto je besneo zbog toga što mu se nije javljala.

-Već sam hteo da zovem tvoje da se uverim da si dobro.

-Izvini, bila sam par dana kod drugarice, ima problema s mužem, tako da sam morala 24 sata dnevno da joj dajem podršku.

-Ako je tako, u redu. Čak sam u jednom momentu mislio da me izbegavaš.

Voja je bio strahovito samouveren muškarac, pomislila je.

-Ja dolazim dvadeset trećeg, biću tu negde oko podneva.

Mislio sam da se malo odmorim, pa da već uveče krenemo na more.

-Na more?

-Da, pa leto je, glupo bi bilo da se ne bućnemo u naš Jadran.

Pri pomisli da bi mogla da bude na istoj obali s Ilijom, prošla ju je jeza. Još ako bi bio isti grad...

-Moji prijatelji imaju kuću u Budvi, zvali su me da dođem

dole. Šta misliš?

Lila nije mislila ništa jer je bila sigurna da je u skrivenoj kameri. Tolike slučajnosti počele su da izgledaju preterane.

-Vojo, na moru ćemo biti s gomilom ljudi, nikad nećemo imati mira. Više sam za neku planinsku, mirniju varijantu, gde ćemo da budemo sami, da se iznova upoznajemo i ispitujemo.

S druge strane žice nastala je mala napeta tišina.

-Da, kad razmislim bolje, u pravu si. Mi ne idemo na odmor da bismo ludovali. Nama je potrebna samoća, a to u Budvi ne bismo imali. Ne gradimo ti i ja vezu pa da nam je potrebno da se glupiramo, nas dvoje smo na pragu da se odlučimo za krupne korake, za nešto trajno, a za takve odluke najbolje je zelenilo, svež vazduh, noćni mir i izdvojenost. Ljubavi, genijalna si. Možeš li ti da nam rezervišiš neku lepu planinu?

-Zlatibor, recimo. Mogu.

-Onda rezerviši za dvadeset četvrti.

-A na koliko dana?

-Ja mogu da ostanem petnaest, ali sam mislio da odemo na desetak, pa da se vratimo kod tebe i tu budemo zajedno ostatak mog odmora. Tako bismo već mogli da skupljamo papire koji su nam neophodni za tvoj dolazak u Nemačku. Naježila se od tih krupnih planova u kojima je i ona, nesvesno, bila akter. Ali kad bi samo pomislila na Iliju i na njegovu bezbrižnost koja ju je vređala, rađao se inat i

mogla je da obeća stvari koje inače nikada ne bi obećala. Ipak, svesna da ovde ne bi smela da bude s Vojom, da bi to mogao Ilija da otkrije ako se pojavi na vratima, upotrebila je sav svoj šarm da nagovori Voju da ostatak njegovog odmora provedu u Zrenjaninu. Odahnula je kada se složio. Kad je spustila slušalicu, ovo leto kao da je izgubilo svaku draž.

Vojin i njen odlazak na Zlatibor ispao je komplikovaniji nego što su mislili. Prvo je on pomerio datum dolaska za jedan dan, a onda su mu se pokvarila kola na pola puta, pa su morali da čekaju dobrih šest sati da majstor popravi kvar. Ilija joj se javio samo jednom od kad je otišao, i to kratkom porukom kojom ju je obavestio da uživa. Nije mu odgovorila. Kada su se ona i Voja smestili, sve je krenulo nekim normalnim tokom. Preko dana su šetali, a noću bi negde izašli i vratili bi se u krevet, gde je Lila pokušavala da da najbolje od sebe. Počela je da primećuje nove Vojine osobine, one za koje nije znala. Recimo, bio je opterećen svojim rukama, na svakih pola sata mazao ih je nekom masnom kremom. Takođe, stavljao je previše parfema i to na delove tela koji nikako nisu bili predviđeni za tako nešto. Bio je užasno izbirljiv što se hrane tiče i brojao je kalorije kao da je manekenka. Bio je trom, nije imao nikakvo iznenađenje kojim bi je zbunio, ali je Lila shvatila kako posle neverovatnog Ilije previše očekuje od ovog

zrelog muškarca. Već trećeg dana zajedničkog odmora rešila je da se posveti toj vezi, jer je bilo krajnje vreme da se veže za nekog i da uđe u zajednički život. Nije znala da li voli Voju ili joj samo prija što je zaštićena, ali nije želela ni mnogo da analizira svoje emocije. Mirila se s tim da bi svaka dalja veza s Ilijom samo donosila kaos i verovatno bol, a da je pored Voje mogla da se opusti i da ne lupa glavu šta će se desiti sutra. Zato se maksimalno trudila da svom dragom kojeg je najzad izabrala pruži svu nežnost jedne žene. Pričali su o tome kako će se ubrzo odlučiti na brak, Voja je rekao da je sve pripremio za njen dolazak, kao što je pripremio i pre trinaest godina. Čak je Lila sve ovo gledala romantično, kao popravni ispit na kome su davno oboje pali.

Nakon Zlatibora otišli su u Zrenjanin, gde su saopštili prijateljima i rodbini da će se venčati. Moglo se reći da niko nije u tome video ništa neobično, tako da su odmah bili prihvaćeni kao da se nikada i nisu rastajali. Poslednjeg dana, nekoliko sati pre nego što joj je polazio autobus za Beograd, bili su na ručku i opraštali se uz poljupce.

-Znaš sve. Znaš koje papire moraš da juriš. Nadam se da ćemo do Nove godine uspeti da budemo zajedno.

-Da, Vojo, znam. Ti se pobrini za svoj deo, ja ću za svoj. Misliš li da ću tamo naći neki posao?

-Naravno, pa sa znanjem tri jezika našla bi ga u bilo kojoj zemlji. Ništa se ne brini.

Klimnula je glavom, skoro sigurna da zaista nema o čemu

da se brine.

-Nadam se da te neće hvatati nostalgija?

Lila se zamislila. O tome je razmišljala i znala je da će joj nedostajati roditelji, prijateljice, učenici. I Ilija. Ali drugačije nije smelo da bude.

-Biću u redu. Dogovorila sam se s mojima da ne prodajemo stan u Beogradu već da ga izdamo. Bar dok ne budem sigurna da ću ostati zauvek u Nemačkoj.

-Hoćeš da kažeš da još nisi sasvim načisto s tim?

-Vojo, svašta može da se desi. Ja verujem da smo jedno za drugo i da ćemo se slagati, ali glupo je to tvrditi sto posto. Vreme će pokazati.

Nije mu bilo pravo što tako razmišlja, ali nije prokomentarisao. Nakon nekog vremena nervozno je spustio viljušku i odgurnuo tanjir. Riblji fileti koje je dotad sa slašću gutao nisu bili pojedeni. Lila ga je zabrinuto pogledala.

-Nešto nije u redu s hranom?

-Ne, u redu je. Ali moram nešto da ti kažem.

-Šta?

Videla je po izrazu njegovog lica da se sprema da izgovori teške reči.

-Jednu sitnicu ti nisam rekao.

-Koju?

-Ja, Melita, nisam zvanično razveden.

Zamutilo joj se u glavi. Ova izjava je bila kao grom iz vedra neba, kao laž koja je bila nepotrebna i mogla je ranije da se

kaže. Mrzela je muškarce koji takve stvari prećutkuju, za nju su bili obične kukavice. A ona je sad sedela preko puta jednog takvog muškarca.

-Zašto mi to tek sad kažeš?

-Nisam imao snage, mislio sam da nećeš hteti da budeš sa mnom zbog toga. Mislim, ja i dalje živim s tom ženom, ali samo zbog deteta, ništa među nama nema, ne spavamo zajedno, prosto smo navikli da delimo stan kao dva cimera.

-Vojo, pa gde si mislio da ja dođem? Da budem treći cimer? Rekao si mi da živi nedaleko od tebe.

-Slagao sam. Ali ću ja to rešiti, tražiću neki stan za nju i dete.

-Ne mogu da verujem da si me slagao.

Ustala je od stola. Samo je htela da se vrati u tišinu svog doma. Ali on je krenuo za njom.

-Melita, shvati da nisam imao hrabrosti da ti kažem.

-Ne zanima me. Planiraš sa mnom brak, a još ni iz starog nisi izašao. To je prokleta licemerno od tebe.

Uspela je da mu pobegne, jer je on morao da plati račun konobaru koji je sa strahom gledao da mu gosti ne odu a da ne plate. Ipak, stigao ju je na stanici, znao je kad joj polazi autobus. Malo se smirila, no donela je odluku da će sve to prekinuti. Pitala se zašto se nikad njoj ne desi da joj veza ide glatko, da nema prepreka poput brakova, godina, različitih pogleda na svet.

-Melita, glupo je da ovako završimo ovo što smo imali. Stvarno ću se rešiti te žene. Kunem ti se.

-Rešiti? Kako ružan izraz! Čuješ li ti kako govoriš o ženi s kojom imaš dete? Tako ćeš jednog dana i mene hteti da se rešiš kad budeš sreo neku novu.

-Pričaš gluposti!

-Vojo, ne mogu da kažem da mi nije žao što je ovako ispalo, ali mislim da ne mogu da budem s tobom. Ne posle ovoga.

-Preteruješ, Melita.

Nije više htela da razgovara s njim. Uzalud je pokušavao, sve do polaska autobusa ona je ostala nema. Tako su se i rastali.

Nadica i ostale prijateljice slagale su se da je dobro uradila što nije ostala s Vojom. Kako su sve bile udate, znale su da brak ne može tek tako da se rasturi, a i bile su sigurne da ta žena nema pojma šta joj se sprema. Čudno, kad se Lila vratila u svoj dom, kao da nikada i nije bila na odmoru s Vojom. Lako je prevazišla celu situaciju, možda je osećala i olakšanje što neće napustiti svoj dosadašnji život. Najgore je bilo saopštiti roditeljima da su ona i Voja samo par dana nakon objavljivanja veze prestali da postoje. Bili su razočarani jer su želeli da im se ćerka uda, ali su se trudili da joj to ne pokažu.

Desetak dana nakon dolaska iz Zrenjanina dobila je poziv od Ilije. Vratio se s mora i hteo je da je vidi. Ali Lila je odlagala taj susret, lagala ga je da ima puno obaveza, da je umorna, da ima goste, plašeci se da bi novi susret s tim mladićem mogao opet da je prodrma i da joj naudi. No, Ilija nije odustajao, svakodnevno ju je zvao i na kraju je

morala da pristane da se vide. Dugo pre tog susreta razmišljala je šta da radi. Znala je da nema svrhe da se viđa s njim i da produžava agoniju. Što pre bude prekinula svaki kontakt, pre će ga izbaciti iz glave i srca. Zato je rešila da to bude njihov zadnji sastanak, na kojem će ona da kaže otvoreno da ne želi više da je on zove.

Istina, kad je sela u njegov auto i videla ga preplanulog i nasmejanog, skoro da je odustala od svoje namere.

Prepričavao joj je doživljaje s mora, a ona se smejala i pored toga što joj je bilo teško u duši da ga gleda toliko veselog i raspoloženog dok se njen svet urušavao. Predložio je da odu u bioskop, ali je ona bila za to da prošetaju Ušćem. Pristao je.

Šetali su pored reke koja je nosila prvo opalo lišće. Neki čudan vetar je duvao i donosio zvuke s raznih strana, tako da su jedno vreme više slušali šta se oko njih događa nego što su komunicirali. A onda su se spustili na jednu klupu i Lila je morala da kaže ono što je naumila.

-Ilija, ja sam se danas videla s tobom samo iz jednog razloga.

Upitno ju je pogledao, iznenađen početkom razgovora.

-Koji je to razlog?

-Mislim da... ne bi trebalo više da me zoveš.

-Što? Da nisam bio mnogo dosadan ovih dana?

-Ne, nisi. Ali ja ne mogu više da se viđam s tobom.

Sad je tek ukapirao o čemu ona govori.

-U redu. Mogu li bar znati zašto?

-Ne možeš.

Nije htela da objašnjava jer, ako bi počela, to bi moglo da je odvede na stranu koja je bila klizava i opasna. Ilija je ćutao

i igrao se učkurom na svojoj trenerici. Očekivala je da će svakog časa da ustane i da je odveze kući bez reči, toliko je delovao mirno. Pomalo se i razočarala što na taj način prihvata njen odlazak iz njegovog života, ali je istovremeno smatrala da je bolje tako.

No, Ilija nije želeo da ustane s klupe. I dalje je sedeo, kao da mu je tu dobro i da je apsurdno da se nakon takve Liline izjave stvarno nešto i promeni. Nakon desetak minuta morala je sama da ga pokrene.

-Hajde, idemo. Odvešćeš me kući?

-Neću.

Ovo nije bila očekivana reakcija. Već je videla sebe kako juri neki taksi dok on ljut odlazi svojim kolima.

-Neću da te vratim kući dok ne saznam šta se dešava u tvom životu što mi ne dozvoljava da budem uz tebe.

Ovo je već bilo jasnije.

-Ilija, rekla sam da ti neću reći. Shvati to kako hoćeš.

-Ne, ne, ne može tako. Potpuno se ludo ponašaš, nisam ja to zaslužio. Ja sam jedva čekao da te vidim kad sam došao s mora, a ti si me prvo kulirala i izmišljala sve moguće razloge da se ne vidimo, a onda mi govoriš da više ne smem da te zovem. Stvarno mislim da je red da mi kažeš razlog takvog ponašanja i takve rigorozne odluke.

-Ilija, nemoj...

Odjednom su se njegova usta našla na njenim. Pokušala je da se pomakne, ali njegove snažne ruke su je uhvatile za glavu i primorale da primi poljubac. Kad ju je pustio, bila je zbunjena i drhtala je.

-Zašto... zašto si to uradio?

-Došlo mi.

-Ne možeš da me ljubiš tako... samo zato što ti je došlo.

-Ne možeš ni ti mene da šutneš jer ti je tako dunulo.

Znala je da će morati da mu kaže nešto, da neće biti dobro ako pokuša da ode. Ilija je bio muškarac, pravi muškarac koji ne bi tek tako dao na sebe.

-Ne vidim kuda vodi naše... druženje. Apsurdno je, ti si dosta mlađi od mene, imaš neki svoj život, svoje društvo, svoj način na koji provodiš dane. Ja sam jedna povučena žena koja gleda da joj kuća bude čista i da uvek ima dobro jelo. Neaktivna sam, neinteresantna, vučem komplekse iz nekih davnih dana. Prosto je iluzorno da ti i ja uopšte komuniciramo.

-Lila, sad lupáš da ni sama nisi svesna koliko. Mene boli uvo što si starija, boli me uvo i što smo različiti, boli me uvo što imaš komplekse. Ja tebe ne vidim tako. Ti si za mene jedna tajnovita devojka koja me strahovito privlači, ali koju nisam smeo da taknem, jer sam bio siguran da će mi se nasmejati u lice i reći mi da sam glupavi klinac koji ti nije dorastao, koji je jedva završio srednju školu, barata s kolima i zarađuje kintu na ilegalan način, ne plaća porez državi i ponekad popuši džoint s drugovima.

-Ja tebe ne gledam tako. Ti si... nešto neobično u mom životu. Kao svetlost koja je prejaka da bih je mogla izdržati.

-Hoćeš da kažeš da... imam šansi kod tebe?

Približio joj se, spreman svakog časa da ponovi poljubac.

-Nemoj to da radiš, Ilija.

-Šta radim?

Sve joj se više primicao.

-To... pokušavaš da me poljubiš.

-Ne, ja samo pokušavam tebe da izazovem da me poljubiš.

Gledala ga je, a onda je sklopila oči i prepustila se.

Te noći su završili kod nje, u njenom krevetu, potpuno nemi, samo s uzdasima na usnama koje su bile žedne poljubaca. Bio je jak, bio je spretan, bio je savršen ljubavnik s kojim ne postoji stid, samo želja da se nikada ne umori. Bila je polusvesna onoga što joj se dešava, samo je znala da joj je lepo, da uživa i da je to ljubav koju mu daje kroz svaki dodir, svaki drhtaj i svaki poljubac. Kad su zaspali, uveliko je svanulo.

Prva se probudila i išunjala iz sobe. Ali nije odolela a da na vratima ne pogleda njegovu rasutu kosicu koja je prekrivala jastuk. Poluotvorenih usana ispuštao je zvuke nalik vetru, a bio je sladak kao neko veliko dete. Spremila mu je doručak - napravila je omlet sa šunkom i krofne sa džemom, a onda ga polako probudila.

-Uh, baš sam lepo spavao.

Jedva je ustao, ali kada je video kakav ga obed čeka, podigao ju je u naručje i poljubio u vrat.

-Nećeš mi verovati, ali sam sa svakom devojkom s kojom sam prespavao očekivao da će mi ovako nešto napraviti kad ustanem. No nikad to nisam doživeo. One su spavale duže od mene i kada bih i pokušao da pomenem doručak, ili su govorile da one ne jedu ujutru ili bi se spremile da ih odvedem na neki fensi doručak u gradu.

Seo je za sto, a Lila nije odolela a da mu ne postavi pitanje koje ju je podsvesno mučilo.

-Da li je takva bila i Mira?

Pogledao ju je i nasmejao se, povukao je za ruku da mu sedne u krilo i prstom podigao njenu bradu, nateravši je tako da ga gleda pravo u oči.

-Ti si to meni ljubomorna?

-Nisam, samo hoću da znam da li imam suparnicu koja živi u soliteru do mog.

-Nemaš suparnicu nigde na ovoj planeti, Lila. Mira mi je bila seks kombinacija. Ona je dobra devojka, ali je vaspitana da bude sponzoruša, što mene nikako ne privlači. Viđali smo se samo zbog seksa, ništa više. Otkad sam odlepio za tobom, samo sam se družio s njom, nisam je kresnuo nijednom od tada.

-A kad si ti to odlepio za mnom?

-Kad sam probao prvu tvoju knedlu.

Nasmejala se.

-Ozbiljan sam, ne šalim se. Ti si me zatrovala tom knedlom, prosto sam počeo da mislim na tebe i dan i noć.

-A kako si onda mogao da odeš na more i da mi se ne javiš?

-Iskreno, stvarno sam mislio da ti o meni ne misliš kao o muškarcu s kojim bi imala nešto. Jednom sam skupio hrabrost, one noći kad smo pili viski na eks, mislio sam da pokušam da te smuvam, ali si me ohladila kad sam te dopratio do stana. Tako sam se postideo da sam rekao sebi da takvu glupost više neću uraditi. Na more sam otišao jer sam morao malo da iskuliram, suviše si počela da mi se uvlačiš pod kožu. I mogu ti reći da mi je tamo bilo mnogo

lakše. Ono zezanje, jurcanje, kupanje, noćni izlasci - pomoglo mi je da ne budem baš toliko opsednut ženom koja pravi najbolje knedle sa šljivama. Ali kad sam se vratio, opet mi je proradio crv, morao sam da te vidim.

-Ja sam bila na Zlatiboru.

-Stvarno? S kim?

Nije htela da mu prećuti Voju, ali toliko joj je bilo lepo da nije smela da rizikuje i da ga odmah odbije od sebe.

-S prijateljicom.

-Jesi li mislila na mene?

-Mogu ti reći da je i meni tamo bilo mnogo lakše. Ali kad sam se vratila...

Poljubac je završio njene reči i dao im pravo značenje.

Odmah posle doručka je otišao, s obećanjem da će se po podne vratiti kad ona završi s časovima, pa će joj nešto skuvati, čisto da pokaže kako i on ume da bude koristan. Tako je i bilo. Mada mu musaka nije ispala kako treba, krompiri su bili nedovoljno pečeni, a jelo je malo presolio, Lila je govorila kako je vrlo ukusna. Opet su se bacili u krevet i u strasti dočekali novo jutro.

Bili su zajedno više od deset dana i svaku noć je spavao kod nje. Prosto se činilo da ne mogu jedno bez drugog. Ali sad su se u Lilinoj glavi javljala nova pitanja. Htela je da zna šta je ona njemu, da li je svojim drugovima rekao da ima devojkicu ili je naziva matorkom s kojom je seks fantastičan.

On se pred njom javljao na mobilni, ali nikada nije čula da ju je spomenuo. Kad god bi ga neko s druge strane žice pitao gde je, Ilija bi odgovorio:

-U gradu sam.

A Lili je to smetalo. Više nije mogla da zamisli jutro bez njega. Plašila se da bi bila očajna, izgubljena i strašno ranjena ako bi jednom otišao od nje. Ma koliko da su je ta pitanja morila, nije imala snage da ih izgovori glasno, plašeći se da bi tako Ilija mogao da pomisli kako ga ona hvata u zamku i kako od njega zahteva vezivanje na koje teško da bi momak u njegovim godinama i s njegovim stilom života bio spreman.

Nadica, koja je bila upućena u svaki detalj njihove veze, stalno joj je ponavljala kako bi Iliju trebalo shvatiti kao osveženje, a ne kao ozbiljnog partnera. Lila je ipak bila dovoljno iskrena prema sebi da se ne laže kako se ludo zaljubila i kako joj svaki novi dan donosi još više ljubavi i želje da to traje večno. Ali Nadičine reči, ma koliko da je pokušavala da ih ignoriše, mučile su je i uvlačile strah u njeno srce.

Te večeri se javio tek oko deset sati, kad je Lila već bila uplašena da mu se nešto nije dogodilo. U pozadini njegovog glasa čula se glasna muzika.

-Ljubavi, večeras se nećemo videti, zaglaviću s jednim ortakom koji je došao iz Beča, čućemo se i videti sutra. Naspavaj mi se lepo.

-Hoću. A ti se lepo provedi.

Kad je prekinula vezu, osećala se kao najobičnija krpa, a što joj je padalo još teže, osećala se na neki način izdanom. Iako je odglumila kako joj je svejedno što on ide nekud bez

nje, što će ona sama, zatvorena u stanu misliti gde je i da li posmatra neku mladu, lepu devojkicu, znala je da nimalo nije ravnodušna. Čak je počela i da plače, mada se borila sa suzama zbog prokletog ponosa. Nakon pola sata pozvala ga je, spremna da okonča tu ludu vezu koja nije imala perspektivu. Telefon je dugo zvonio i Ilija se nije javljao. To je dolilo ulje na vatru. Bila je sigurna da upravo prevrće očima prepoznajući njen broj na displeju, kao da ga guši i kao da je ona neka dosadna žena koja ga smara pozivom. Počela je i da se češe od nervoze. Već više od decenije nije imala taj čudan svrab na nervnoj bazi koji ju je mučio dok je bila mlada devojkica. A sad se vratio, što je još jače delovalo na njenu psihu. Nakon pet minuta Ilija ju je pozvao.

-Zašto mi se nisi javio na telefon?

Ovo pitanje je izletelo iz nje kao metak, prosto nije mogla da ga zaustavi.

-Srećo, morao sam da izađem napolje da bih mogao da te čujem, unutra je prava ludnica. Šta se desilo?

-Ništa. Baš ništa.

-Što si me zvala?

-Da ti kažem da nismo jedno za drugo. Gotovo je. Nema potrebe da me zoveš.

Prekinula je vezu. Uzalud je Ilija još desetak puta pokušavao da je dobije, ona je plakala, ali nije se javljala. Kad je prvi talas besa i očajanja prošao, počela je da osluškuje zvukove pred ulaznim vratima. Bila je sigurna da će se on pojaviti, da će banuti s pitanjem u očima, da će pokušati da razjasni zašto je odjednom prekinula vezu a da to nije objasnila. Da, mislila je, ako je voli, doći će.

Ali Ilija te noći nije došao. Jutro je dočekala budna, svesna samo jedne činjenice - da je odsanjala previše krupan san i da se probudila kad je počela da pada u provaliju.

Kao za inat, odmah tog jutra dobila je Vojin poziv. Ni sama nije znala zašto mu se javila, ali je bila sigurna da je i to posledica nekog glupog ženskog inata, kao da se tim javljanjem sveti Iliji.

-Kako si, Melita?

-Dobro. Ti?

-Onako. Morao sam još jednom da pokušam da te nazovem i molio sam se da se javiš.

-Zašto me zoveš?

-Da ti kažem da se moja žena odselila. Kad sam se vratio, mislio sam o tebi po ceo dan. Nisam mogao više da izdržim pa sam joj rekao da moramo što pre da se rastanemo. I sad sam slobodan. Podneli smo papire za razvod i to će biti okončano za najkasnije mesec dana.

Lila je ćutala i slušala ga. Sad joj je bilo svejedno da li je laže ili govori istinu, njene emocije su otupele.

-Pa? Što ćutiš? Reci mi nešto.

-Šta da ti kažem, Vojo?

-Da li ćeš razmisliti o tome da ipak budemo zajedno, da dođeš ovde?

U tom trenutku kao da je jedino rešenje zaista bilo da ode iz ovog stana, da pobjegne daleko od Ilije i od svoje ljubavi

prema njemu. Ali je znala da Voju ne voli, da ga je ljubila i spavala s njim radi nekih prošlih vremena, ponesena neraščišćenim računima koji su imali primese romantike.
-Razmisliću.

-To mi je dovoljno. Volim te, Melita.

Nije mu odgovorila. Prekinuli su razgovor i na kraju su ostale tri tačke - tri tačke koje su zavisile samo od nje.

Taj dan provela je u razmišljanjima šta da radi, svesna da ne želi da ode, ali svesna i da ne sme da ostane. Pogledala se u ogledalo. Njene godine su joj se činile vidljivije nego ikada pre. Plašila se samoće. Plašila se da isto ovako ne zastane pred ogledalom za deset, dvadeset godina i da provali nove sede u kosi i nove bore na vratu, a da oko nje budu ovi isti zidovi, ovaj uštirkani stolnjak, figurice savršeno poslagane kao u izlogu najskuplje prodavnice u centru Pariza, zavese bez ijedne nepravilne falte, papuče koje imaju nevidljivom olovkom ucrtano mesto s kojeg se ne pomeraju. Uхватило ju je ludilo. Odjednom se sve činilo besmisleno, kao da živi u nekom zatvoru koji je uredila po svom nahođenju kako ne bi morala da se suoči s tim gde je zaista. Počela je da pomera stvari, šutnula je papuče tako da je jedna završila ispred televizora, a druga u kuhinji, povukla je zavesu i ona se iskrivila i tako ostala da visi, prolila je vodu iz vaze na stolnjak a onda ga izgužvala. Pobacala je dotad uredno složene novine na pod. Tek kad je nastao pravi kaos, mogla je da sedne. Gledala je oko sebe šta je napravila i smejala se. To nije bio prirodan smeh, ali

ju je praznio. Bar je znala šta joj je činiti. Nakon što je videla stan u drugom svetlu, mogla je da donese odluku da ga napusti. Okrenula je Vojin broj. Javio se nakon prvog zvonjenja, što ju je samo podstaklo da mu kaže:

- Doći ću. Sredi sve šta mi je potrebno. Od sutra ću početi da radim na našem zajedničkom životu.

Sat vremena nakon što je donela odluku da neće ostariti sama, u trenutku kad je počela da vraća stvari na svoje mesto i da popravlja nered koji je napravila, čulo se zvono na ulaznim vratima. Provirila je kroz špijunku i videla dugačku kosu koju je volela da češlja prstima. Noge su joj poklekale, ali nije htela da otvori. No, ni Ilija nije hteo da odustane. Nakon nekoliko kratkih zvonjenja, rasteglo se jedno dugo. Moglo je da bude i beskonačno da se nije čulo otvaranje vrata i pojavljivanje komšija koje su htele da vide koji to huligan leži na zvonu. Tad je morala da otvori. Mislila je da ga zadrži na vratima, ali on je kao furija proleteo pored nje, uputio se u dnevnu sobu i tu šokiran zastao. Gledao je u razbacane stvari, ne verujući u ono što vidi.

Lila je s nekoliko dugih udisaja i izdisaja povratila kontrolu i rešila da s njim obavi pristojan i ljudski razgovor, ako ijedna ljubavna svađa koja vodi ka raskidu može na taj način da se obavi.

-Šta se desilo ovde?

-Ništa. Htela sam da vidim kako je živeti u haosu stvari, a

ne samo osećanja.

-Ovo si ti napravila?

-Ja ili neka druga Lila, ko bi ga znao. Reci mi, zašto si ovde?

Tek tad je odvojio pogled od haosa i usmerio ga na nju. U zenicama je videla neku vrstu ljutnje pomešane s nevericom, ali i optužbe koje je čekao da iznese.

-Kako me tako nešto pitaš? Znaš ti zašto sam tu. Hoću da čujem otkud sinoć onakav poziv, šta ti je to dunulo u glavu da mi kažeš iz čista mira da nećeš više da budeš sa mnom.

-Po taj odgovor je trebalo da dođeš sinoć. Da ti je stalo, ne bi ostao da se provodiš ko zna gde i tek danas došao. Očito nisam bila dovoljno dobar razlog da bi napustio zezanje.

-Nisam ja budala, Lila. Nisi valjda očekivala da ću dotrčati da smirujem nešto čemu ne znam razlog?

-Da, očekivala sam. Možda tad nije bilo kasno da se nešto popravi. Sad jeste.

-Izvini, koliko god da mi je stalo do tebe, ja nisam poslušnik, imam i ja ponos. Pokvarila si mi sinoćnji izlazak, da sam došao, zgromio bih te. Bolje što nisam.

-Bolje da nisi ni sad došao.

-Hoću da znam zašto si onako odreagovala? Kad smo se prvi put čuli, bila si normalna.

-Ne, tad sam bila nenormalna, jer sam se pravila da je u redu to što mi se javljaš tako kasno i govoriš mi da je moje čekanje da te vidim uzaludno.

-To ti je smetalo? Što se nismo videli sinoć? Nisam znao.

-Sad znaš.

-Što mi to nisi rekla?

-Šta da ti kažem?

-Da želiš da me vidiš.

-Ti kao to ne znaš? Nisi primetio da svaki slobodni tren provodim s tobom?

-I ja svoje slobodne vreme provodim s tobom, ali sam pomislio da bi želela malo samoće. Nisi baš darežljiva u priči o emocijama.

Lila je bila u škripcu. Koliko god da je bila odlučna da prekine ovu vezu, toliko je sad počela da se pita da li je zaista ona ta koja je pogrešila. Rešila je da izvuče još jedno pitanje iz rukava, pa da vidi kako će joj na to odgovoriti.

-A nije ti palo na pamet da mene povedeš u provod? Ili se možda stidiš da te drugovi vide s matorkom?

Ilija ju je zgrabio za bradu i privukao njeno lice tako blizu svom da je zadrhtala od nekog čudnog straha.

-Svi moji drugovi znaju za tebe. Ali ja, srećo moja, ne čitam misli, toliko pametan nisam. Kako sam mogao da znam da bi želela da odeš na jedno bučno, zagušljivo mesto na kome muškarci sede, piju pivo i pokušavaju da ubiju vreme zajedno?

-I gledaju devojke koje igraju za njihove oči, zar ne?

-Ljubomorna si.

-Ne, nisam.

-Jesi. I neka si. Bio bih zabrinut da ne osećaš želju da budem samo tvoj, jer i ja želim da ti budeš samo moja.

Poljubio ju je. Time je sav njen otpor nestao, kao da ga nije ni bilo. Kad ju je povukao prema spavaćoj sobi, sve je izgledalo kao da se nekom drugom desilo.

Kad je ujutru ustala, grizla ju je savest. Obećala se nekom drugom muškarcu, a probudila se pored Ilije koga je mnogo volela. A ni njene sumnje u to što ima s Ilijom nisu prestale da je muče. Kao da je odlagala smrtnu kaznu svesna da je nijedan sudija neće pomilovati.

-Jesi li jutros bolje volje?

Uhvatio ju je kako ispija kafu i zamišljeno gleda kroz prozor. Onako tek probuđen, u boksericama, izgledao je još mlađi, nestašniji, nezreliji.

-Da, dobre sam volje.

-Jesmo li rešili probleme? Od danas te vodim svuda sa sobom, da se uveriš kako su one tvoje bubice bile glupe i zapretile da unište sve što je lepo između nas.

-Ilija, koliko će to lepo između nas da traje?

Zbunilo ga je ovo pitanje. Zastao je na pola puta do kupatila.

-Ne znam. To je isto kao da me pitaš dokle ću da živim.

-Tebi je isto. Meni nije.

-Ne razumem, opet se nešto dešava u toj glavici. Da čujem, šta je sad problem?

Dnevna svetlost bila je jaka baš zato što je otkačena zavesa, koju prethodne noći nije zakačila, dozvoljavala suncu da

uđe nemilosrdno u stan. A kako je ta svetlost bila čista, davala je Lili želju da i ona bude takva, da pokuša da istinom reši sve svoje nedoumice, strahove i patnje.

-Biću iskrena s tobom. Znaš kad sam prvi put otišla u Zrenjanin?

-Kad si nestala taman kad sam mislio da te muvam?

-Da, tad.

-Znam, sećam se.

-Tada među nama nije bilo ničega, čak se može reći da mi nije padalo na pamet da možemo ikad biti zajedno. Tamo sam srela jednog muškarca.

Posle ove rečenice Ilija je seo na fotelju. Videlo se da mu nije svejedno.

-Srela si muškarca?

-Da. Ali ne nekog stranca, već jednog kojeg sam upoznala pre mnogo godina.

-I? Bila si s njim?

-Jesam. Činilo mi se da je to ono pravo, da se prošlost vratila iz nekog posebnog razloga, čak sam povezivala to i s tobom.

Začudoeno ju je pogledao, ali mu s lica nije silazio izraz uvređenosti.

-Da, Ilija, već sam tad znala da je lako zaljubiti se u tebe. Mlad si, kako bi moja prijateljica Nadica rekla - svež si, zabavan, drugačiji. Banuo si mi u kuću i doneo neki sladak kaos koji se suprotstavio onom savršenom redu na koji sam navikla. Mislila sam da bi mogao sve da mi upropastiš.

Zato sam se odlučila da s Vojom pokušam, da dam šansu jednoj ljubavi koja je davno umrla, a niko ne zna zašto.

-Što mi sve ovo pričaš?

-Zato što imam priliku da s njim stvorim nešto čvrsto.

-Misliš da se udaš?

-Između ostalog i to, i da stvorim porodicu.

Uzdahnuo je, rukama je na trenutak pridržao glavu, a onda se trgnuo, kao da je shvatio šta govori.

-Znači ta veza traje sve vreme, paralelno s mojom i tvojom?

-Ne, ne traje. Nisam bila s njim otkad sam s tobom.

Prekinuli smo jer... on ne živi ovde i bilo je nekih stvari zbog kojih sam se predomisllila. Ali juče, kad sam shvatila da me boli svaki tvoj postupak koji ne razumem, čula sam se s njim. I rekla mu da pristajem na zajednički život.

-Dovoljna je jedna svađa pa da se ti odlučiš da se udaš za nekog drugog muškarca? Ne mogu da verujem!

Bila je očajna što je tako pogrešno sve razumeo.

-Ne gledaj na stvari toliko jednostavno, Ilija!

-Kod mene je sve jednostavno, ne razumem zašto vi žene uvek nešto komplikujete. Slušaj, možda si u pravu. Možda bi trebalo da odeš s tim tipom, da se udaš i rađaš decu. Ja sam mlad, zelen, lud, možda nisam perspektivan, možda se suviše zezam sa svojim danima. Ali ja nikada neću doći u situaciju da kažem da mi je vreme da nešto uradim, da se oženim ili pravim decu ako to stvarno, od srce ne poželim. Ali ti si drugačija, uštogljena, ti se plašiš da živiš. Zatvorena si u ovom super sređenom stanu i kad je došla prva dobra

prilika za udaju, ti si joj pohrlila. A nijednog trenutka nisi pomislila da li je to stvarno pravilan put.

-Ilija, ja... mnogo te volim.

Činilo se da teško izgovara ove reči, ali kad ih je rekla, osetila se mnogo lakšom. To je osećala, a istina se iz nje mamila sama.

-Voliš me? Kako onda možeš da mi kažeš da planiraš da se udaš za nekog drugog?

-Mi nemamo perspektivu!

-Ko to kaže? Knjige? Ženski časopisi koji pišu o tome kako treba da izgleda idealan partner?

-Ti ne razmišljaš o ženidbi, zar ne?

Očekivala je odgovor napeto, kao da se donosi presuda o tome da li će živeti ili umreti. Ipak se jednim nerazumnim delom nadala da će je iznenaditi. On je uzdahnuo. Ustao je s fotelje kao da dobija na vremenu pre nego što će joj dati odgovor.

-Ne, istina je. Ja ne razmišljam o ženidbi. Nije mi to osnovni cilj u životu. Ali ja te volim, Lila. Iskreno, kako samo jedan nezreli muškarac može da voli jednu ženu poput tebe. Uvek kad sam s tobom pitam se šta je to što te drži za mene, čak sam se nekad i plašio da bi mogla da uvidiš koliko sam mali, koliko sam nesiguran, koliko si ti jača iako misliš da si slabija od mene. Ti imaš sve - inteligenciju, lepotu, zrelost, samostalna si, živiš sama i imaš svoj svet, meni tako nerazumljiv i čudan. A ja imam samo svoju živahnost, želju da udahnem vazduh punim

plućima. Ali to ne znači da ne znam da volim. Možda nisam najspretniji kad treba to i da pokažem, jer mi muškost ne dozvoljava da ispadnem glup. Tačno je, ja ne mogu da ti ponudim brak, ali mogu da ti ponudim život, ljubav, sve što imam, ceo svoj svet mogu da ti stavim pod noge. Mogu da ti dam najviše od svoje slobode. Ostalo ne mogu da obećam, ne želim da gradim kule od peska i vazduha. S tim tipom ćeš imati sigurnost, brak i porodicu. Sa mnom ćeš imati samo ljubav. U pravu si, možda je bolje za tebe da me ostaviš.

Lila je upijala svaku njegovu reč, a onda je primetila suzu koja mu je zablistala u oku. I pre nego što je mogla da potekne i da postane suviše vidljiva, Ilija se okrenuo i kao vetar nestao iz stana. Nije mogla da se pomakne. Sad je bar znala na čemu je, bila je svesna da je on jasno stavio do znanja kako ne razmišlja konvencionalno i kako neće da joj daje lažna obećanja. A voleo ju je. Bilo je gotovo, u to je sad već bila sigurna, ali kraj nije trebalo da bude takav. Nešto je tu smetalo, nešto je bilo pogrešno. Isplakala se tek kasnije kad je shvatila da Ilija više nije njen.

Sve njene prijateljice su stajale pred zgradom i naizmenično mahale i brisale suze. Nadica je pod punim gasom krenula, ostavljajući za sobom oblak prašine.
-Lepo sam im rekla da ne drame, a one se odmah rasplakale.

-I meni je bilo teško. U jednom trenutku mi je došlo da se predomislim i da se raspakujem.

-Ne budi luda! Ti znaš da ja baš ne mirišem to što se taj povampirio nakon toliko godina, ali s obzirom na to da bi ovde uvenula zbog onog mladog momka, bolje je da odeš i u Nemačku. Uostalom, tamo mora da ti bude bolje nego ovde.

-Ako rešim da se udam, doći ćeš da mi budeš kuma?

-Naravno! To ne smem da propustim. Ajde da i tebe udamo već jednom, uvek me je nerviralo to što jedina nemaš muža na kojeg bi kukala.

Nadica ju je vozila na aerodrom, odakle je trebalo avionom da poleti u Diseldorf, gde ju je nestrpljivo čekao Voja. Dva meseca je sređivala papire, ali je na kraju uspela da se izbori sa svim preprekama i sad je letela u novi život.

-Javi mi kad budeš izdala stan.

-Naravno, a dotad ću zalivati tvoje cveće, ne brini.

Prepustila je Nadici da nađe nekog podstanara koji će se useliti u njen stan. Nije mogla sama o tome da brine, suviše je vremena provodila pokušavajući da ne misli na Iliju. Bilo je teško doneti krajnju odluku da ode kod Voje, ali je znala da bi je ostanak u tom gradu upropastio.

-Nadice, hvala ti što si uvek bila iskrena prema meni. Čak i kad je tvoja iskrenost bolela.

-Nema na čemu, Lila. Samo ti meni budi srećna. To je najvažnije na svetu.

Čim ga je ugledala na aerodromu, osetila je da je pogrešila. Ovde, na njegovom terenu, kao da je izgubila svu vlast koju je imala, kao da je bila neka odbačena žena koja traži spas daleko od svog srca. Zagrlio ju je čvrsto, ali je izostao strasni poljubac koji je bio normalan za susret ljudi koji nameravaju da žive zajedno.

Kad su stigli u njegov stan, čekalo ju je drugo loše iznenađenje. Ne samo da joj je sve bilo strano, već on nije imao nijednu figuru, nijedan komad nameštaja koji bi tom dvosobnom stanu davao dušu. Čak nije bilo ni fotografija njegovog deteta. Sve je imalo sive nijanse i više je ličilo na hotelsku sobu nego na nečiji dom.

-Kako ti se sviđa?

-Lepo je. Mnogo je drugačije od mog stana, ali uredno je. Već joj je nedostajao njen soliter.

Nakon deset dana provedenih u Diseldorfu, shvatila je kako nikada nije bila usamljenija nego tada, čak ni svih onih godina koje je provela povučena od svih važnijih dešavanja Beograda. Voja je radio po ceo dan, a uveče bi bio toliko umoran da bi budan zaspao pred televizorom. Znala je tri jezika, ali kao za inat nijedan od ta tri nije bio nemački, tako da ništa nije razumela i ni sa kim drugim nije mogla da razgovara.

Nakon mesec dana još nije imala posao. Potegnula je to pitanje, a on se samo nasmešio kao da to nije ni bitno i rekao:

-Što se žuriš, ja sam tu, imamo od čega da živimo.
A ona je mislila da je najbeskorisnija osoba na svetu i da se njena inteligencija nekim čudom topi.

Nakon tri meseca stala je na vagu i videla da se ugojila osam kilograma. Neraspoloženo je konstatovala da po prvi put u životu ima celulit. Njeno lice je bilo nekako bezizražajno, a činilo joj se i da je pobelela, dobila pege i da je sve više ličila na Nemice. Voja je i dalje dolazio s posla suviše umoran da bi primetio kako ona propada u svakom smislu.

Petog meseca je ustanovila da počinje da priča sama sa sobom. Već je pomišljala kako ludi. A onda ju je nazvala Nadica.

-Hej, prijateljice, šta ima? Jesi li najzad rešila kojeg ćeš datuma da staneš na ludi kamen?

U tom momentu nešto se u Lili slomilo. Počela je da rida iz sveg glasa, ne ispuštajući slušalicu iz ruke, kao da joj je to jedina slamka spasa. S druge strane žice Nadica je pokušavala da je smiri, ali to joj je pošlo za rukom tek nakon deset minuta kad je Lila izgubila snagu da plače.

-Bože, Lila, šta se dešava? Da li te maltretira?

-Ne, ne, on je dobar i pažljiv.

-Pa šta je onda? Kaži mi, nemoj da me brineš?

-Ne znam. Hoću da se vratim. Ne mogu ovde.

-Zašto? Šta ti nedostaje?

-Ljubav, Nadice.

-Rekla si mi da je dobar prema tebi, kako onda nema ljubavi?

-Moja ljubav, o njoj pričam. Nedostaje moja ljubav, nju sam ostavila tamo... kod kuće. Tamo mi je srce, a ja bez srca ne mogu da živim. Ovde sam biljka, prokleta biljka koja nema svrhu.

Sad je shvatala Ilijine reči, one koje je poslednje izgovorio kad je otišao. On je imao život, on je nosio život, on je mogao da da život. Bez njega kao da nije bila živa.

Nadica je sabrala misli i onda odlučnim glasom, kako samo prava prijateljica ume da izgovori, rekla:

-Uzmi prvi avion i dolazi kući. Samo javi kad stižeš, čekaću te. Rekla sam ti da budeš srećna, a to očigledno nisi.

To je bilo sasvim dovoljno da Lila povрати snagu kako bi donela odluku o povratku u Beograd.

Sve je bilo na svom mestu. Mlada medicinska sestra koja je tu živela kao podstanar zaista je vodila računa o Lilinim stvarima. Okretala se u krug, išla iz prostorije u prostoriju i disala punim plućima, kao da joj je neophodan taj sobni vazduh da bi bila sigurna da se vratila.

-Tako sam srećna! Nadice, opet sam živa. Mislila sam da ću umreti u onoj proklesoj Nemačkoj.

-Ne bi ti umrla, vidim da si dobro nabacila kilažu.

-Nisam imala šta da radim sem da jedem i spavam. Bila sam prava životinja, ali ona domaća, pitoma.

-Kako je reagovao onaj tvoj nesrećnik?

-Voja? Mislim da je on odavno naslutio da ja neću izdržati, zato me nije ni pritiskao da se venčamo. Kad sam mu saopštila da se vraćam, bio je čudesno miran. Čini mi se da je i njemu laknulo, nisam baš bila idealno društvo u poslednje vreme, samo sam ćutala i gledala kroz prozor. Bacila se na kauč i nasmejala od sreće. Ali Nadica je zadržala ozbiljan izraz lica.

-Šta ti je? Što si tako ozbiljna?

-Pitam se šta ćeš sad uraditi.

-Kako to misliš? Vratću đake koje sam imala, možda ću i da radim prevode ako budem videla da nemam dovoljno đaka da pokrijem troškove. Ti znaš da ja nikad nemam problema s poslom.

-Nisam mislila na to.

-Nego?

-Šta ćeš da radiš sa svojim mladim momkom?

Ovo je bilo prvo pominjanje Ilije otkad je otišla u Nemačku. I učinilo se kao da je sve ono što se desilo bilo u nekom drugom životu, pre mnogo godina, pre večnosti. No, ovde je znala da mu je bliža nego što bi trebalo.

-Ništa neću uraditi. Pomirila sam se sa sudbinom.

-Sigurna si?

-Sasvim. Ne brini za mene, sad sam zrelija nego što sam bila. Videla sam kako nagle odluke mogu da se olupaju o glavu.

-Dobro. Verovaću ti na reč.

Ali kad je Nadica otišla, Lila je shvatila da ona sama sebi ne veruje na reč.

Narednih nekoliko dana vraćala se u formu. Počela je da ide na bazen i na aerobik kako bi povratila svoju liniju, a đaci su se postepeno vraćali svojoj profesorki. Život se vratio na staro, ali samim tim i sva ljubav koju je sahranila za Iliju ponovo je počela da se avetinjski vraća kroz njene snove i u javi.

Jednom je u prodavnici sreća Miru, devojkicu zbog koje je Ilija i dolazio u taj kraj grada. Devojkica se držala za ruku s nekim ćelavim nabijenim momkom i delovala zaljubljeno. Onda je sasvim iznenada poželela da napravi knedle sa šljivama, a kad ih je napravila, shvatila je da ne može da ih jede. Nisu bile slatke kad ih Ilija nije okusio. Njen život je opet bio onaj stari, ali su nedostajale vesele boje, falilo je ono što je taj momak donosio sa svojom pojavom. Sad je počela da mršavi, da pada u depresije i da premalo govori. Nadica ju je zabrinuto pratila sve to vreme. Nije joj ništa savetovala, nije pominjala Iliju, ali ju je analizirala tako da bi to i slep primetio. Jednog dana, kada su pile kafu i gledale aktuelnu špansku seriju, Nadica je primetila da se Lila nesvesno klata napred-nazad.

-Hej, prestani to da radiš! Izgledaš kao da si luda.

Lila se trgla i u trenu ukočila.

-Šta radim?

-Klataš se napred-nazad.

-Ne klatim se, učinilo ti se.

-Klataš se, Lila, posmatram te već deset minuta i gledam da li ćeš prestati.

-Mora da je bilo slučajno.

-Slušaj, ovako više ne ide. Što ti lepo ne pozoveš onog tvog mamlaza i ne pomogneš sebi da ne skreneš?

-Nadice, nemoj o Iliji, molim te.

-Moram o njemu! Moram! Neću da skreneš, neću da te obilazim u ludnici, imam već jednog takvog u kući.

Iako je Nadica i dalje govorila da je njen Miloš poludeo, živela je s njim i nije bilo govora da će se razvesti. Lila je pokušala da ćutanjem i ignorisanjem Nadićinih reči prekine dalju raspravu o Iliji. Ali nije joj uspelo.

-Uzmi telefon i nazovi ga.

-Ne pada mi na pamet!

-Zašto? Voliš ga, luda si za njim, kladim se da uveče legneš u onaj tvoj usamljениčki krevet pa natapaš suzama jastuke, a onda menjaš jastučnice i sve iznova. Nazovi ga i reši sebe bede.

-Neću, Nadice!

-Mnogo si glupa ponekad. Džaba što znaš tri jezika kad si uvek na granici da li da živiš pristojno ili da se prepustiš uživanju ma koliko ono kratko trajalo. Glupa si za život i to ti je to.

Tek kad je Nadica otišla, njene reči su doprle do Liline svesti. Morala je da o njima misli, a i zvučale su nekako poznato, kao da joj je to već neko rekao, samo na drugačiji način. Ilija - on joj je govorio o ljubavi i životu, o onome što on može da pruži i govorio je o perspektivi, obavezi, planiranim stvarima koje nikad, eto, ne ispadnu kako treba. Opet se zbog Nadice nešto u njoj prelomilo. Uzela je telefon u ruke i drhteći od glave do pete okrenula njegov broj. Znala ga je napamet, iako ga tako dugo nije nazvala. Kad je čula da zvoni, izgubila je snagu. Prekinula je vezu

nadajući se da on neće konstatovati poziv, da će mu promaknuti i da neće saznati da je pokušala da ga čuje. Za jedan minut dobila je povratni poziv. Nije se javila, previše se uplašila. Samo je čekala da zvonjava prestane, obećavajući sebi da će biti jaka i da joj se takva glupost više nikada neće ponoviti.

Ali nakon sat vremena čula je zvono na vratima i nekako je već znala da je on. Polako je išla ka ulaznim vratima, na prstima, ne znajući da li da mu otvori ili da se pravi kako nije tu.

-Lila, otvori, znam da si unutra.

Vikao je, ali ona je i dalje imala dilemu šta da učini.

-Kunem ti se, ako ne otvoriš, da ću stajati ovde pred vratima i pevati sve pesme Šabana Šaulića koje znam. A moj glas nije baš slavujski, tako da sam siguran da od tvog komšiluka neću dobiti aplauz.

I dalje je ćutala, šćućurena kod vrata kao mala uplašena životinja. A onda se zaorio njegov dubok glas, "Uvenuće narcis beli" bio je na repertoaru, činilo se da ceo soliter odzvanja.

Morala je da reaguje pre nego što se svi sjate na njen sprat da vide koja to budala uznemirava celu zgradu.

Primetila je da se malo ugojio, taman toliko da dobije još više na muževnosti.

-Ti si lud!

-Jesam. Nikad to nisam krio.

Pustila ga je unutra, a on se kao domaćin odmah odvuкао do kauča.

-Ovde mi je uvek bilo najudobnije. Pa? Kako si mi? Jesi li ovde na proputovanju ili spremaš venčanicu?

Ironija u njegovom glasu ju je bolela. Stajala je oslonjena na zid i gledala ga, upijala ga je očima kao da ga time grli i ljubi za sve ono vreme koje nisu bili zajedno.

-Ne, vratila sam se zauvek.

-Je li? Nije ti se dopalo preko ili tvoj budući muž nije pokazao najbolje rezultate na testu perspektivnosti?

-Nema potrebe da budeš zloban.

-Ja sam samo iskren. Pitam ono što me zanima.

-Vratila sam se jer... ne volim ga.

-Kakve to veze ima? Danas se u brak i ne ulazi iz ljubavi već iz koristi, iz straha od samoće ili zbog prošlih ljubavi.

-Opet si ironičan, Ilija.

Naglo se uozbiljio. Njegovo lice je poprimilo mračan izraz, kao da mu je u glavi pala noć.

-Očekuješ da budem fin? Očekuješ da ti poželim dobrodošlicu? Nije te bilo mesecima. Otišla si kao da te boli uvo za ono što ostaje. Nisi ni poruku mogla da pošalješ, makar da znam da sve ono među nama nije bila samo jedna ukusna knedla sa šljivama, koju sam morao brzo da progutam pre nego što mi je otmu.

-Ne očekujem ništa. Ali bar nemoj da mi kopaš po živoj rani.

-Ti si meni ranu napravila.

-Znam... u stvari ne znam.

-Onda sad znaš. Bio sam lud kad smo se rastali. Mnogo

lud.

-I ja sam bila luda, možda na drugi način.

-Zašto si me zvala?

-Pogrešila sam broj, mahinalno sam okrenula tvoj telefon.

-Lažeš. Nikad nisi umela dobro da lažeš, mada je ishod cele priče da si savršena u sakrivanju istina. Dobro ti idu te bele laži, ali s crnima moraš još da vežbaš.

-Prestani!

-Onda mi reci zašto si me pozvala?

-Nedostajao si mi.

-Zašto si onda prekinula vezu?

-Plašila sam se.

-Čega?

-Da ne želiš da me čuješ, a i toga da želiš da me čuješ... Ne znam, plašim se svega, a najviše onog što osećam prema tebi.

Uzdahnuo je, zavrteo glavom nekoliko puta kao da na taj način hoće da izbací neke totalno pogrešne misli iz glave.

-Ne mogu da verujem da si ovde. Tu si, pored mene, mogu da ustanem, da te zgrabim, da te poljubim, skinem, odvedem u krevet. Mogu da učinim sve ono što sam svih ovih meseci strašno želeo. Ali i ja se plašim. Nemaš prava da ulaziš i izlaziš iz nečijeg života kako ti dune. Nije to igra. Ovo ovde je moje srce.

Udario se po grudima.

-To je ljudsko srce, Lila. Nije zaslužio to što mu radiš.

Nije znala šta da odgovori. Grlo joj se skupilo, sve što je želela da kaže pretvorilo se u knedlu koju nije mogla da proguta, čak i kad je ustao i prošao pored nje, a onda na trenutak zastao da joj još nešto kaže.

-Idem sad. Idem jer mi je teško da te gledam. Nemoj više ovo da radiš. Ako još jednom okreneš moj broj...

Plašila se nastavka. Brod je tonuo i nije imala spasa.

-Ako to još jednom učiniš, neka to bude tvoja krajnja odluka. Budeš li me još jednom nazvala a onda mi se opet išetala iz života, kunem ti se da ću biti tvoj najveći neprijatelj. Ja kad volim, volim do groba. A kad mrzim, to prelazi i u onozemaljski svet. Jesi li me razumela?

Samo je klimnula glavom. Vrata su se zatvorila za njim, a ona je ostala u istom položaju nekoliko minuta.

A onda se pokrenula. Do malopre je u njenom srcu bilo života, a sad je opet nestao, kao da je doživljavala kliničku smrt. Bila je svesna gde je, ali nije mislila da će se ikada više probuditi. No, kao i svaki živ čovek, dobila je želju da se bori, da se pokrene, da učini nešto što bi je oživelo.

Potrčala je prema telefonu i rukom zakačila vazu sa stola. Razbila se na hiljadu delova. U tom momentu je zastala i pomislila kako bi trebalo da donese metlicu iz kuhinje, ali je onda sve to postalo besmisleno. Pre nego što počisti komadiće stakla, morala je da sastavi komadiće svog života. Najvažnije je bilo da se domogne telefona.

-Halo?

-Ja sam...

Bila je zadihana. Jedva je došla do daha.

-Vrati se, gde si?

-Ispred vrata.

Potrčala je s telefonom i otvorila. On je zaista stajao tamo.

-Kako si znao da ću te pozvati?

-Nisam znao. Nadao sam se. To je ono što bih ja uradio da sam na tvom mestu, samo ne bih čekao toliko dugo.

Poljubio ju je, a onda iza njenih leđa spazio komadiće razbijene vaze.

-Šta se ovde desilo?

-Ne znam, mislim da je neka magija.

Nije mu dozvolila da bilo šta više kaže. Zapečatila mu je usne poljupcima i uzela ga za ruku, a onda ga odvela u spavaću sobu gde su reči bile suviše. Svojim telom dala mu je do znanja koliko ga voli, i nije se štedela u toj najlepšoj izjavi ljubavi, a nije ni on štedeo sebe, svoju snagu i svoju ljubav.

Bilo je šest sati, kroz prozor su ulazili prvi zraci zubatog sunca. Ležala je na Ilijinom ramenu i razmišljala kako je sretna, kako sve njeno opet ima smisao, svaka kost, svaki mišić, svaka misao, svaka stvar koja ih je okruživala.

-O čemu misliš?

-O nama, o meni, o svojoj sreći.

-Srećna si pored mene?

-Nisam ni znala koliko.

Poljubio ju je u čelo.

-Ilija?

-Molim, ljubavi?

-Odlučila sam se.

-Znam, za mene.

-Ne samo to, odlučila sam se za ljubav. Nije važno kako će ona biti nazvana od strane drugih ljudi, da li kao grešna, da li kao pohotljiva strast jedne matorke, da li kao nezakonita i ružna kombinacija. Boli me uvo. Važno je da je ti i ja nazivamo ljubav.

-I ja imam tebi nešto da kažem. Ja nisam rekao da se nikad neću ženiti.

-Nisi, znam. Ali ne zanima me. Što se mene tiče, jedino mi je bitno da budem s tobom. Kad samo pomislim da sam mogla da te izgubim...

-Ali nisi. Ja sam bio taj koji to nije hteo da dozvoli.

-Znam i zato te još više volim.